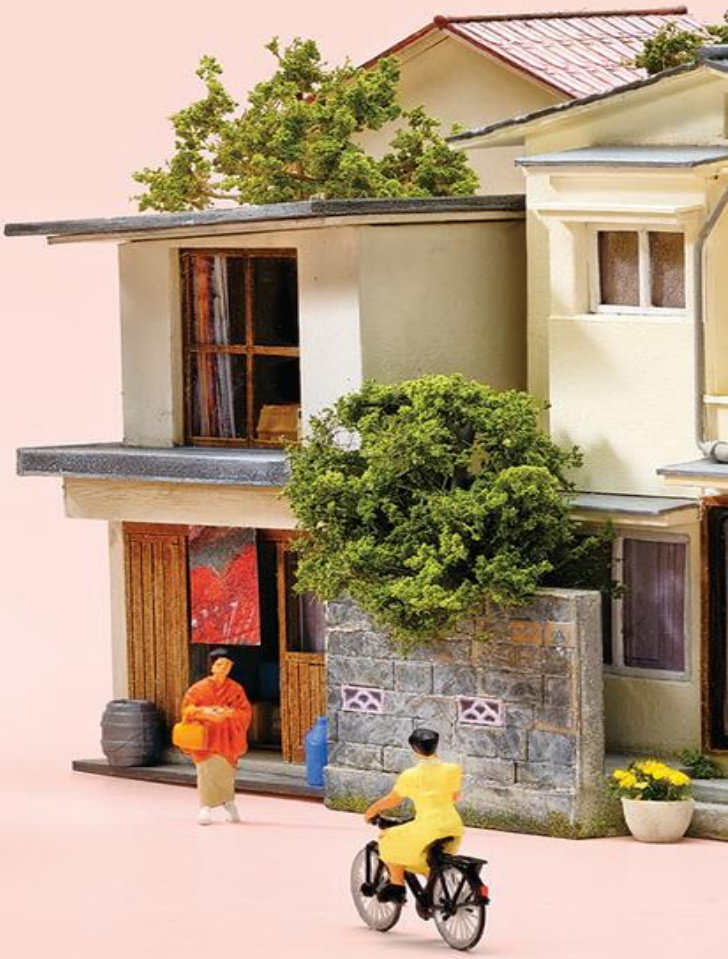
people from my neighborhood

hiromi kawakami

TRANSLATED BY TED GOOSSEN

Mahallemdeki İnsanlara Övgüler

“ *Mahallemdeki İnsanlar* hayat dolu. Bu özgün karakterleri ve folklor ile mitolojinin evrensel temellerine dayanan hikayelerini çok sevdim. Bu kitabı okurken, Kawakami'nin eşsiz duyarlılığı ve esnek anlatım tarzıyla yönlendirilen bir toplulukta rehberli bir yürüyüş turuna çıkmış gibi hissettim.”

—Kali Fajardo-Anstine, *Sabrina & Corina'nın yazarı* “Hiromi Kawakami gibi yazan başka kimse yok. *Mahallemden İnsanlar adlı* eserinde Kawakami, eserlerini okumanın ne büyük bir nimet ve nadir bir olay olduğunu bize hatırlatıyor. Karakterleri seviyor, kaybediyor, büyüyor ve düşüyor; Kawakami ise onların hayatlarını en ustaca ellerle resmediyor. Bu öykülerin derinliği ve karmaşıklığı inanılmaz ve Kawakami'nin düzyazısı, baştan sona, birlikte yaşamak için büyük bir keyif. Bunu nasıl başardığı benim için her zaman bir gizem olacak, ama *Mahallemden İnsanlar* kendi başına bir dünya ve onu okuyabildiğimiz için çok şanslıyız.”

—Bryan Washington, *Memorial* ve *Lot kitaplarının yazarı* "Büyüleyici, kültürel kökenlere sahipmiş gibi hissettiren bir tuhaflığı var."

— *The Sunday Times* "Tuhaf ama doyurucu bir atıştırmalık gibi, entrika, sihir ve komedinin lezzetli bir karışımını sunuyor. Kawakami, insanlığın keşfedilmemiş gizemlerine yönelik keskin bir bakış açısına sahip, zekice kurgulanmış bir yazar olarak yeteneğini sergilemeye devam ediyor."

— *The Japan Times* “Ne kadar cazip olsa da, *‘Mahallemdeki İnsanlar’* aceleye getirilecek bir kitap değil… Bu derlemedeki birbirine bağlı kısa öyküler, en iyi Grimm Kardeşler geleneğinde masallar gibidir: naif, büyülü ve sıklıkla ürkütücüye kayan… Birçok şeyin önemsiz olduğu bir dünyada… Kawakami’nin sade anlatım tarzı tamamen kendine özgüdür.”

— *Financial Times* “Hikayeleri gerçeküstü olarak tanımlamak yerinde olurdu. Ama sayfalar akıp giderken kendimi şöyle düşünürken buldum… komşularımdan bu gerçeküstücülük seviyesi olmadan nasıl bahsedebilirim ki? Onların gerçekte kim oldukları hakkında çok az şey biliyorum. Hayatlarını anlık görüntüler halinde, bağlamdan kopuk, tetikte ve göz

önünde görüyorum. Onlar bu tür için mükemmel birer konu. Dahası, çocukken onları karikatürler olarak hayal etmemiş miydim – cadılar, yaşlı adamlar, kahinler, isyancılar, şarlatanlar? Sanki *Mahallemden İnsanlar* bize dünyayı bir zamanlar nasıl algıladığımızı hatırlatıyor.”

— *Sanat Masası*

Parade için övgüler

“Sunum olağanüstü: Tek bir elden biraz daha küçük olan Kawakami'nin sade metni, Takako Yoshitomi'nin çoğunlukla geometrik şekillerden oluşan ve insanlaştırılmış eklemeler içeren enfes iki renkli illüstrasyonlarıyla kesintiye uğruyor. 'Bir Halk Masalı' alt başlığıyla yayınlanan bu 100 sayfadan az kitap, hafıza, mitolojik karakterler ve itiraf niteliğindeki pişmanlıklar hakkında bir alegori olarak tek başına rahatlıkla okunabilir, ancak kalıcı, iç çekmeye neden olan bir deneyim için, bunu ancak uluslararası çok satan, Man Asian Edebiyat Ödülü finalisti olan *Tokyo'da Garip Hava* adlı eşlik eden eseri bitirdikten sonra okuyun... Eterik, yankılanan bir edebi armağan.”

— *Booklist* (yıldızlı değerlendirme) "Hem bu türün hayranlarını hem de sıradışı bir şeyler arayan yeni okuyucuları memnun edecek, etkileyici bir kısa roman."

—Adam Rosenbeck, *Uluslararası Denetmen* “Kısa, etkileyici.”

—Esther Allen, *Sınır Tanımayan Sözler*

“Yaşınız ne olursa olsun, okuyucuda çocuksu bir neşe uyandıran anlar var… Son derece keyifli ve rahatlatıcı bir okuma deneyimi sunan bu kitap, okuyucuda üzerinde düşünmeye sevk eden kalıcı bir duygu bırakıyor.”

“Kawakami’nin bilinen incelikli ve güzel yazım tarzıyla ve Takako Yoshitomi’nin büyüleyici çizimleriyle harmanlanmış, iyiliğin dokunaklı bir öyküsü olan *Parade* , Kawakami ve *Tokyo’da Garip Hava’nın* hayranları için kıymetli bir hatıra olacak.”

—Pierce Alquist, *Book Riot* "Bir kısmı masal, bazı okuyucular ahlaki bir ders çıkaracak, bir kısmı da çocukluğun geçici mucizelerinin ve unutulmaz acılarının nazik bir anısı olan Kawakami'nin kısa romanı, tenguların ışıltılı

dokunuşları kadar 'güzel... ve hüzünlü', nazik, büyüleyici ve zekice yazılmış."

— *Publishers Weekly* “Japon mitolojisinin dünyasının ölümlü dünyaya nüfuz ettiği gizemli bir kısa roman… Kawakami’nin eserlerinin çoğunda olduğu gibi, en sıradan durumlarda bile gerçekliği sorgulayan zarif bir gizem.”

— *Kirkus Reviews* "Burada [Kawakami] fantastik dünyaya tam gaz dalıyor ve folklor ile modernliğin çarpıştığı bir öyküyle, alışılmadık unsurları bir nebze geride bırakıyor."

—Iain Maloney, *The Japan Times*

Tokyo'da Garip Hava Durumu için Övgüler

"Basit ve içten bir dille anlatılan bu eser, insan bağını ve sevginin şaşırtıcı yeni yerlerde nasıl bulunabileceğini derinlemesine inceliyor."

— *BuzzFeed* “Aşk ve yalnızlığın tatlı ve dokunaklı bir öyküsü… Kawakami’nin kendine özgü tarzına güzel bir giriş kitabı.”

— *Book Riot* "Kawakami, karakterlerin yalnızlığını vurgulayan, sakin ve doğayla iç içe bir üslupla, yalnızlığın döngüsel kalıplarını incelikle yakalarken, aşkın tanımını da sorguluyor."

— *Kitap listesi* “Kitabın her bölümü, ay, mantar toplama ve kiraz çiçekleri gibi mevsimsel göndermeler içeren bir haiku gibidir. Bölümler tuhaf ve çoğu zaman melankoliktir, ancak mizah asla uzak değildir... Dostluğun, sıradanlığın ve bireyselliğin bir kutlaması ve yakınlık, aşk ve yalnızlık üzerine bir düşüncedir.”

—Japonya Topluluğu “Mizah, hüzün, sıcaklık ve muazzam inceliklerle dolu, rüya gibi bir roman. Tek oturuşta okudum ve sanırım uzun süre aklımda kalacak.”

—Amy Sackville

Manazuru'ya Övgüler

"Kawakami, gerçekliği, fanteziyi ve anıları birbirine karıştırma konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahip; bu da aşk arzusunu tüyler ürpertici derecede gerçekçi kılıyor."

— *Publishers Weekly* "Kısmen hayalet öyküsü, kısmen yaşam ve ölüm, aile ve benlik üzerine bir düşünce olan bu ince roman, büyüleyici ve gerilim dolu olup, sadece hayalet kurgusu hayranlarını değil, tüm okuyucuları memnun edecektir."

— *Kitap listesi*

Mahallemdeki İnsanlar

HIROMI KAWAKAMI'NİN DİĞER ESERLERİ

Manazuru
Tokyo'da Garip Hava Olayları
Nakano İkinci El Eşya Dükkanı
Çok Kısa Bir Gecenin Kaydı
Nishino'nun On Aşkı
Geçit töreni

People from My Neighborhood

Stories

Hiromi Kawakami

Translated from the Japanese
by Ted Goossen

Soft Skull
New York

İçindekiler

Sır
Tavuk Cehennemi
Büyükanne
Ofis
Beyinler
Şarkıcı
Okul Müdürü
Aşk
Genç Suçlu
Apartman Dairesi
Hachirō Piyangosu
Büyülü Büyü
Büyükbaba Gölgeleri
Altı Kişilik Daireler
Rakipler
Elf
Gömüciler
Muz
Sineklerin Tanrısı
Beyzbol Maçı

İşkence
Levrek Balıkçılığı
Güvercin hastalığı
Spor Günü
Meyve
Beyaz Güvercin
Göz Tıbbı
Ağırlıksızlık
Saç
Bebek
Aile Mesleği
Dipsiz Bataklık
Sahtecilik
Buzdolabı
Kulübeler
İmparatoriçe

Mahallemdeki İnsanlar

Sır

Bir zelkova ağacının dibinde beyaz bir bez parçası duruyordu. Yanına gidip onu aldığımda altında bir çocuk gördüm.

Çocuk bana dik dik baktı. "Bu ne biçim bir fikir?"

Gözleri ince ama kaşları kalındı. Kız mı erkek mi olduğunu anlayamadım.

“Aman Tanrım, özür dilerim!” diye özür diledim. Ama çocuk bana dik dik bakmaya devam etti. “Saklambaç mı oynuyorsunuz yoksa?”

Başını şiddetle sağa sola salladı. "Ben burada yaşıyorum," dedi.

Kumaş, köşelerinden katlandığında içine eşya sığacak kadar büyüktü. Uzun otlar çocuğun bacaklarının etrafına dolanmıştı.

Bir adım geri çekildim ve gitmek için döndüm. Uzaklaşırken çocuğun gözlerinin sırtımda olduğunu hissedebiliyordum. Vücudundaki tüyler kalın ve yumuşaktı.

Ertesi gün aynı bez parçası zelkova ağacının altında duruyordu. Bu sefer almayacağım, diye düşündüm, ama tam o sırada çocuk önümde ayağa fırladı.

“Haydi gidelim!” diye bağırdı ve yola koyuldu. Peşinden gitmeyi düşünmüyordum ama odama dönmek için yürümem gereken yoldan gidiyordu, bu yüzden doğal olarak peşinden gittim.

Çocuk doğruca kapıma geldi. "Aç kapıyı," dedi. Sesi o kadar buyurgandı ki hayır diyemedim. Çocukla birlikte içeri girdik. Oda onun evi oldu.

Neyse ki fazla yemedi. Ve beklenmedik derecede iyi bir dinleyiciydi. İş yerindeki başarısızlıklarım, çekingen sevgilim gibi dertlerimi büyük bir sempatiyle dinler, konuşurken başını sallardı.

Çocuk duştan sonra her zaman çok heyecanlanırdı. Çıplak halde odanın içinde çılgınca dans eder, küçük pipisi yukarı aşağı sallanırdı. Sonuçta bir erkek çocuğu olduğu anlaşılıyordu.

Bazen çocuk hiçbir sebep yokken ortadan kaybolurdu. Bir hafta kadar ortadan kaybolduktan sonra, zelkovaya geri dönerdim ve onu beyaz bir örtünün altında uyurken bulurdum.

"Neden ayrıldın?" diye sorardım.

"Bilmiyorum," diye cevap verirdi.

Onun insan çocuğu olduğundan şüphe duymaya başladım. Ama bu benim için önemli değildi.

O, otuz yıldır benimle birlikte.

O zamandan beri hiç değişmedi. Hala az yemek yiyor ve çok iyi bir dinleyici. Duştan sonra hala o komik dansını yapıyor ve zaman zaman ortadan kayboluyor.

Yıllardır aynı kaldığına bakılırsa, onun aslında insan olamayacağını anladım.

İnsanlar zamanla değişir.

Kesinlikle yaşadım. Yaşlandım ve huysuzlaştım. Ama ilk başta sevmesem de, onu sevmeye başladım. Bir daire aldım. Bir köpek. Ve üç kedi. Ölüm korkusu geliştirdim.

Köpek öldü, kediler de. Şimdi sadece çocuk ve ben kaldık. Çok geçmeden o da tek başımıza kalacağız.

"Buraya neden geldin?" diye sormuştum ona bir keresinde.

Bir an düşündü.

"Bu bir sır," dedi sonunda.

Tavuk Cehennemi

Yaşlı adam, "Tavuklara kötü davrananlar için bir cehennem var," dedi. "Oraya gönderilirseniz, dev bir tavuk gelir, üzerinize ateş püskürtür, sizi gagalar ve pençeleriyle ezer. Ve bu sonsuza dek sürer."

Dinledim. Yaşlı adam, bölgemizdeki en büyük çiftçi ailesinin bir üyesiydi. Artık sadece kağıt üzerinde çiftçiydiler; neredeyse tüm topraklarını satmışlardı ve eskiden tarlaları olan yerlerde apartman blokları ve konut projeleri yükseliyordu. Yaşlı adam hâlâ bahçesinde keçi ve tavuk yetiştiriyordu, ancak ailenin ana kolundan hiç kimsenin tarımla bir ilgisi yoktu. Gençlerin hepsi Tokyo'nun merkezindeki Shinbashi ve Shinagawa gibi iş bölgelerinde beyaz yakalı işlerde çalışmak için gidip geliyordu.

Yaklaşık on tane tavuk besliyordu. Bazıları muhteşem ibikleri olan güzel horozlardı; diğerleri ise yıpranmış ve perişan görünüyordu.

"Güçlü olanlar zayıfları gagalar," dedi bana. Zayıfların gagalanmasını görmeyi çok istiyordum ama ne kadar dikkatli izlesem de, orada olduğum sürece bu hiç olmadı. Bunun yerine, her tavuk kendi başına bahçede dolaşıyor, yakınlarda başka bir tavuk olup olmadığına hiç aldırış etmiyordu.

Yaşlı adamın bir gözü yoktu. "Savaşta kaybettim," dedi. Onun yerine hiç kıpırdamayan bir protez göz takıyordu. Bazen çıkarıp bana gösterirdi. Bulanık beyazdı ve gördüğüm en büyük mermerden bile daha büyüktü.

“Bak buraya!” derdi, sağ avucunda tuttuğu şeyi bana doğru uzatarak. Korkuttuğumu biliyordu.

Kısa bir süre önce büyük bir sanat müzesine gittim ve Tavuk Cehennemi adlı bir tablo gördüm. Ve tüm o süre boyunca, bunun onun uydurması olduğunu sanıyordum! On üçüncü yüzyıldan kalma bir

Kamakura el yazması üzerindeki bir illüstrasyondu. Ulusal bir hazine. Kanatları açık, pullu göğüslü dev bir horozu gösteriyordu.

Yaşlı adam bazen kendi tavuklarına eziyet ederdi. Yemlerini kümese koyduğunda hepsi koşarak gelirdi. Sonra onları tekmeleyerek uzaklaştırırdı. Özellikle keyifsiz bir ruh halindeyse, onları bahçede kovalardı.

Tavukları çok yumurta yumurtlardı ve o da bunları bambu bir sepete yığardı. Ne kadar özlemle baksam da, tek bir tanesini bile alamadım. Bir tavuk yumurtlamayı bıraktığında, yaşlı adam her zaman onu yaşatırdı. "Boyunlarını kırmaya dayanamam," derdi.

Bir keresinde arka bahçeye ölü bir tavuğu gömdüğüne şahit oldum. "Neden yemiyorsun?" diye sordum. "Doğal sebeplerden ölürlerse yemem," diye cevap verdi.

Bugünlerde ne yaptığını hiç bilmiyorum. Dördüncü sınıfa başladığım sıralarda onu ziyaret etmeyi bıraktım ve olay orada bitti. Evinin eskiden olduğu yerde küçük beyaz bir bina var; zemin katında bir antika dükkanı ve bir pastane bulunuyor. Mont Blanc pastası çok lezzetli.

Büyükanne

Adını hatırlamıyorum. Ona "Büyükanne" derdim ama geriye dönüp baktığımda, o zamanlar kırklı yaşlarının ortalarında olmalıydı. İlkokuldan eve dönerken iki üç günde bir onun evine uğrardım. Onunla oynamak, okul arkadaşlarımla oynamaktan çok daha eğlenceliydi. Arkadaşlarım barbarlardı.

Büyükannem hep yalnızdı. Bana sadece eve baktığını, bu yüzden içeri gelmem gerektiğini söyledi. Büyük bir evdi. Birkaç kez benden daha küçük bir oğlan çocuğu gördüm ama hep kaçıp arka tarafta bir yerlere saklandığı için onu hiç tanımadım. Büyükannemin odasında bir kotatsu (geleneksel Hint oyuncağı), parlak renkli origami kağıtları, bir paket hanafuda (bir tür Hint otu) ve çay eşyaları vardı: büyük bir termos, bir çaydanlık, çay fincanları ve bir kap yeşil çay.

Biz her zaman kart oynardık. Hanafuda genellikle üç kişiyle oynandığı için elimizdeki kartlar hızla tükenir ve masanın dışında oynardık. Sonuç olarak, üç kişi olsaydık neredeyse imkansız olacak her türlü bonusu biriktirdik: örneğin dört hatta beş ışıklı setler ve üçlü kırmızı ve mavi ay kombinasyonları.

Büyükannem zaman zaman benden para isterdi. "On yen lütfen," derdi. İlk seferinde param yoktu ama bir sonraki sefer istediğinde hazırlıklıydım. O sefer beni övdü ama ondan sonra parayı sanki hiç vermemişim gibi davrandı, yine de ben ona büyük bir gururla verdim.

Büyükannem çok kötü ruh hallerine sahipti. Somurtarak oturur, aynı origami figürünü tekrar tekrar katlardı: örneğin, gösterişli bir kağıttan yapılmış, farklı bir desene sahip hakama ve parıldayan kamishimo tören

ceketi giymiş, büyük kafalı cüce Fukusuke'yi. Sonra da hepsini bir köşeye fırlatırdı.

Cehennem kelimesiyle onun odasında tanıştım.

“Cehennemin balık yağı gibi koktuğunu duydum,” diye duyurdu bir gün. Öğle yemeği molamızda okul hemşiresinin odasında balık yağı veriliyordu, ancak sadece kayıt yaptıran ve parasını ödeyen ebeveynlerin çocukları alabiliyordu. Ben de biraz istediğimi söyledim, ama annem bunun “para israfı” olduğunu söyledi ve fikri hemen reddetti. Shimizu ve Kanae hemşire ziyaretinden döndüklerinde, tadının iğrenç olduğunu ve benim almadığım için şanslı olduğumu söylediler.

"Kötü kokuyor mu?" diye sordum büyükanneme.

"Berbat kokuyor," diye yanıtladı.

O zaman içmek zorunda olmadığıma sevindim, diye düşündüm.

Bir gün saç stilini değiştirdi. Saçlarının ön kısmı garip bir şekilde, bir evin saçakları gibi yüzünün üzerine doğru çıkıntı yaparken, ensesini de küçük bir topuz örtmüştü. "Ön kısmına dokunabilir miyim?" diye sorduğumda bana ters ters baktı. Bundan kısa bir süre sonra ziyaretlerim kesildi. Penceresinin dışından "Hadi oynayalım" diye seslenirdim, ama o sadece pencereyi hafifçe aralar, burnunu dışarı uzatır ve soğuk, küçümseyici bir tonla hayır derdi.

Büyükannem hastaneye kaldırıldı. Ölmek üzere olduğunu tahmin ettim, ama bir süre sonra eve dönmesine izin verildi. Onu tekrar ziyaret etmeye başladım, ama o zamanlar üçüncü sınıftaydım, bu yüzden çok sık gitmiyordum. "Hastanede sana balık yağı içirdiler mi?" diye sordum, ama sadece başını salladı. "Hastalığım o kadar basit değil," dedi küçümseyici bir tonda. İki kez daha hastaneye kaldırıldı ve her iki seferde de taburcu edildi. Ondan sonra birdenbire normal bir yaşlı kadın oldu, bahçesinde oyalanıyor, evinin önündeki yolu süpürüyor ve mahalle çocuklarıyla ilgileniyordu.

Ofis

Oraya ofis diyordu ama aslında parktaki bir çardaktan başka bir şey değildi.

Okula nadiren gitmesine rağmen, her zaman okul üniformasını giyerdi. Üniforma o kadar eskiydi ki, siyah rengi soluk morumsu bir tona dönüşmüştü. Yaklaşsanız, naftalin kokusu alırdınız.

Çok konuşkan biri değildi. Üç tane kalıp cümlesi vardı: "Buraya imza atayım mı?", "Son bakiye lütfen" ve "Bugün çok yağmur yağıyor" ve hepsi bu kadardı.

Ofisine giderken yanına bir minder ve bir not defteri alırdı. Sonra da oturup not defterine kurşun kalem ucuyla çizimler yapardı.

Yastık onun için değildi; çardaktaki bankta bağdaş kurarak oturuyordu. Daha doğrusu, misafirler içindi. Biri ona yaklaşırsa, yastığı ters çevirip onların yönüne doğru iterdi. Onunla yalnız konuşmaktan korktuğum için, her zaman Kanae'yi yanımda götürürdüm.

Kanae oldukça kötüydü. Ona sürekli emirler veriyor, çarpım tablosunu ezberlemesini falan emrediyordu. "Buraya imza atayım mı?" diye mırıldanıp suskun kalıyordu.

Onu yalnız başıma sadece iki kez ziyaret ettim. İlk ziyaretim, büyük bir tayfunun yaklaştığını duyduğumuz gündü. Endişelendim ve onu kontrol etmeye gittim, ama orada değildi. İkinci ziyaretim ise bundan kısa bir süre sonra oldu; ona okul öğle yemeğimden kalan kızarmış bir çörek götürdüm. Çöreği dizinin üzerine koydum ama itti. "Lütfen son dengeyi sağla," dedi. Çok üzüldüm—özellikle onun için saklamıştım—bu yüzden ayağımı yere vurdum. Şaşırmış görünüyordu. Sonra gözlerini sıkıca kapattı ve ellerini kulaklarının üzerine bastırdı.

Ortaokula başlayana kadar benden dört yaş büyük olduğunu öğrenmedim. O zamana kadar artık ofise gitmeyi bırakmıştı. Bazen sokakta karşılaşırdık. Selam verirdim, o da "Buraya imza atayım mı?" derdi. "Tamam," diye cevap verirdim ve o da devam ederdi, "Son bakiye lütfen." Sonra, evet diye başımı sallasam da hayır diye sallamasam da, uzaklaşırdı.

Çocuk merkezinde resimlerinden oluşan bir sergisi vardı, ben de Kanae ile gittim. Çizim kağıtlarına pastel boyayla hayvanlar, tekneler, çiçekler ve benzeri şeyler çizmişti. Kalitelerini değerlendiremedim ama yine de çok etkileyici buldum.

Televizyonda zaman zaman görünerek kendine biraz isim yapmıştı. Okul üniformasından kurtulup çizgili gömlekler ve tulumlar giymeye başladı. Sokakta karşılaştığımızda hâlâ "Buraya imza atayım mı?" diye sorardı. Bir keresinde cevap vermedim, sadece orada durup ona baktım. "Kızarmış çörekler çok lezzetli," dedi. Onu bu üç cümlesinden başka bir şey söylerken ilk kez duymuştum. Sonra cevabımı beklemeden uzaklaştı.

Otuz üç yaşında öldü. Çizimlerinden oluşan bir koleksiyon ölümünden sonra yayınlandı ve görünüşe göre çok iyi sattı. Bir kitapçıda sayfalarını karıştırdım, ancak çocuk merkezinde gördüğüm gerçek çizimlere kıyasla illüstrasyonlar son derece sönük görünüyordu.

Beyinler

Kanae'nin bir ablası vardı.

Saçları düz ve uzundu, gözlerinde hafif bir mavi tonu vardı. Rengi Batılılara benzese de, düz yüzü hiç şüphesiz Japon yüzüydü.

Kanae zaman zaman, "O benim kız kardeşim değil, o bir yabancı," derdi. Kanae kötü niyetli bir çocuktu. Kendisinden iki yaş büyük olmasına rağmen, asıl korkan kız kardeşiydi.

Kanae'nin evi iki katlıydı. Mutfak ve oturma odası zemin katta, kızların odası ve anne babalarının yatak odası ise ikinci kattaydı. Anne babalarının yatak odasında çift kişilik bir yatak vardı ki bu o zamanlar oldukça nadir bir şeydi. Ben her zaman Kanae ile birlikte odaya gizlice girip yatağa atlamayı dört gözle beklerdim.

Bir gün, içeride çılgınca havada zıplarken, Kanae'nin kız kardeşinin kapı aralığında durup bizi izlediğini fark ettik.

“Anneme söylersen pişman olursun,” diye tehdit etti Kanae. Kız kardeşi arkasını dönüp merdivenlerden aşağı koştu. Çok geçmeden anneleri aşağıdan öfkeyle yukarı çıktı ve kapıyı açtı. O zamana kadar, elbette, Kanae ve ben artık yatakta zıplamıyorduk. Bunun yerine, yatağın yanında oturmuş, yüzlerimiz masum bir ifadeyle, bebeklerimizle oynuyormuş gibi yapıyorduk. Annesinin merdivenlerdeki ayak seslerini duyduğumuz anda bebekleri almak için Kanae'nin odasına koşmuştuk.

Yatak odasından kovulduktan sonra kızların odasına geçtik ve orada Kanae'nin kız kardeşini bulduk. "Bunu sen istedin!" dedi Kanae ve onu gıdıklamaya başladı. Ben de onu gıdıkladım. İlk başta zararsız bir eğlence gibi görünüyordu, ama devam ettikçe kız kardeşi garip davranmaya başladı.

Kahkaha nöbetleri, hıçkırma ve ağlama arasında gidip gelen boğuk çığlıklara dönüştü.

Sonunda durduğumuzda, Kanae'nin kız kardeşi yüzüstü yerde yatıyordu. "Gıdıklanmaya dayanamıyor," dedi Kanae hafifçe, onu sırt üstü çevirirken. Kız kardeşinin ağzından ince bir tükürük akıntısı süzülüyordu. Nefes aldığını ve maviye çalan gözlerinin açık olduğunu görünce rahatladım. Gözleri yaşlarla ıslanmıştı.

Bundan kısa bir süre sonra Kanae'nin evini tekrar ziyaret ettim. Dışarıda bir yerlerde oynuyordu; evde sadece kız kardeşi vardı. "İçeri gelmek ister misin?" diye sordu. Nedense reddetmek imkansız geldi bana.

Beni odalarına götürdü, çalışma masasının çekmecisini açtı ve küçük bir kutu çıkardı. Kapağını hızla açtı. İçinde beyazımsı, yumuşak bir madde vardı. Ne olduğunu sordum. "Beyin," diye yanıtladı. "Oyuncak bebek beyni. Şurada rafta duran Tammy'den."

Geçen sefer oradayken Kanae'nin anne babasının yatak odasında oynuyormuş gibi yaptığı sarı saçlı bebeği işaret ediyordu. "Yalancısın," diye karşılık verdim, ama Kanae'nin kız kardeşi sadece hafif bir gülümseme verdi.

Merdivenlerden aşağı koştum ve sokağa çıktım. Ayakkabılarımın yarısı ayağımdaydı ama yine de hızla ilerledim. Bir tanesi ayağımdan düştüğünde, telaşla ayağımı tekrar içine soktum ve koşmaya devam ettim. Oyuncak bebek beyinleri kenarlarından koyu ve bir şekilde kirli görünüyordu; hiç de bembeyaz değillerdi.

Şarkıcı

Blackie çok acımasızdı.

Kiyoshi Akai'ye ait olan siyah köpeğe verdiğimiz isim Blackie'ydi. Akai köpeğe John diyordu ama ismin John'la hiçbir alakası yoktu. Hayır, böyle sıradan bir siyah Japon kırması köpeğe ancak Blackie adı verilebilirdi.

Blackie çok havlayan bir köpekti. Sadece havlamakla kalmaz, ısırırdı da —ve bu öyle oyun amaçlı küçük ısırıklar da değildi. Isırıkları ciddiydi, kan akıtan türdendi. Kurbanlarını sık sık Akai'lerin evinin önünde, şikayet ederken görürdük. "Kana bakın!" diye bağırırlardı. "Ne yapacaksınız bununla ilgili?" Ama çocuk ve annesi her zaman oldukça sakin görünürlerdi.

Blackie gün batımına kadar serbestçe dolaşmasına izin verilirdi. Mahallede evden eve, sanki bölgesini devriye geziyormuş gibi dolaşır, burnunu çalılara sokar ve çılgınca koklardı. Yoluna çıkarsanız çılgınca havlardı, kaçmaya çalışırsanız sizi yakalayana kadar kovalardı. Sonra da ısırırdı.

Elbette hepimiz Blackie'den nefret ederdik. Eğer çok daha büyük bir köpek ona havlamaya başlarsa, biz de o büyük köpeği kışkırtırdık. Blackie'nin cevabı birkaç kez havlamak ve sonra kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp hızla uzaklaşmak olurdu. "Hak ettin!" diye bağırırdı herkes. Ama etrafta çok az büyük köpek vardı, bu yüzden Blackie genellikle kendi bölgesinin kralıydı.

Blackie'yi öldürme planı, arkadaşım Shimizu'nun ağabeyi ve arkadaşları tarafından yapıldı. Fikirleri, deterjanla karıştırılmış et parçalarıyla onu zehirlemekti. Bunu gündüz, dışarıda olduğu sırada yapmayı seçtiler ve ona

eti yedirmeyi başardılar. Ancak Blackie her bir parçayı yutmasına rağmen sağlıklı kaldı. Deterjan ona hiç etki etmedi.

Blackie bir hırsızı yakaladı. Kanae'nin evinden sadece iki ev ötede gerçekleşen bir hırsızlık olayına karşı tüm gücüyle havladığını duyduk. Korkmuş hırsız kaçmaya çalışınca Blackie onu ısırdı. Normalde ısırır ve bırakırdı, ama bu sefer tüm gücüyle hırsızın bacağına yapıştı. Görünüşe göre hırsız ağlamaya başladı. "Acıyor, acıyor," diye hıçkırarak ağladı durdu.

Shimizu'nun ağabeyi ve arkadaşları hırsızı bir kaybeden olarak gördüler. Bununla birlikte, o andan itibaren Blackie'yi zehirleme girişiminden vazgeçtiler.

Blackie üç yıl sonra öldü. Ana yolda bir damperli kamyon ona çarptı. Kiyoshi, yüzünde öfkeli bir ifadeyle bahçeye onun için bir mezar kazdı. Kiyoshi'yi de kimse sevmezdi, ama bu olay olunca ona biraz sempati duyduk. Ancak bu sempati, mezarın yanına tuhaf görünümlü bir heykel diktiğinde kısa sürede buharlaştı.

Heykel, plastilinden yapılmıştı ve Blackie'ye benzetilerek yapılmış gibi görünüyordu. Ancak Kiyoshi bir sanatçı değildi, bu yüzden oldukça biçimsizdi ve Blackie'ye hiç benzemiyordu. Rüzgara ve yağmura maruz kalınca kısa sürede parçalanmaya başladı. Kiyoshi kırık parçaları toplayıp tekrar yapıştırıyordu, böylece heykel Blackie'ye giderek daha az benzemeye başladı.

Akai ailesi kısa süre sonra oradan taşındı. Kiyoshi'nin büyüyüp çok yakışıklı bir adam olduğu ve gece kulüplerinde eski tarz Japon şarkıları söylediği söylentisi vardı, ama bu söylentinin doğru olup olmadığını bilmiyorum.

Okul Müdürü

Mahallemizde bir okul müdürü yaşıyordu.

Bir köpek okulu müdürü, yani.

Parkta herkesin köpeklerini gezdirdiği küçük bir toprak yol vardı. İnsanlar yolun etrafında daireler çizerek yürürken, evcil hayvanları da içlerinden geldiği gibi zikzaklar çizerek ileri geri koşarlardı.

Okul müdürü, bir köpeğin yere pislediğini veya birine havladığını her gördüğünde, gidip onu azarlardı.

"KÖPEK OKULU"Sırtında yazan bir tişört giyiyordu. Karnında ise "MÜDÜR" yazıyordu. Ellili yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum. Hafta içi neredeyse her gününü köpek parkında geçiriyordu.

Okul müdürü keldi. Bir çocuk ona "kel" dediğinde, gülümser ve başını okşardı. Ama gözlerinden hiç gülümsemezdi.

Okul müdürüyle birkaç kez konuştum. Ancak konuşmayı her zaman o başlatırdı, ben değil. Köpeğimi ne zaman gezintiye götürsem, bana bir selam vererek karşılık verirdi ve ben de ona karşılık selam vermekten başka çarem kalmazdı. Yanıma gelir ve "Bu melez bir köpek, değil mi?" derdi. Ben de kayıtsızca başımı sallayınca, "Harika. Evcil hayvan dükkanlarında satılan o pahalı safkan köpeklerden çok daha iyiler. Bana her zaman melez bir köpek verin." diye devam ederdi.

Başımı hafifçe sallayıp kaçardım. Onunla hiçbir ilgim olsun istemiyordum. Köpeğimle birlikte olmazsam bana yaklaşmayacağını düşündüm, bu yüzden tek başıma yürüyüşe çıkmaya başladım. İlk birkaç seferde beni rahat bıraktı, ama sonunda sormak zorunda kaldı.

"Köpeğiniz nerede?" dedi. "Hasta mı yoksa?"

Başımı salladım ama o andan itibaren ondan kaçınamadım.

Okul müdürünün köpeklerle arası çok iyiydi; onları itaat ettirmek için sadece dilini şıklatması yeterliydi. Görünüşe göre bazı insanlar köpeklerini eğitmesi için ona para ödüyordu. "Ama ucuz değil," dedi. "Sonuçta, özel bir okul işletiyoruz."

Bir keresinde, çocukluğumda mahallede insanları ısıran Blackie adlı köpeğin hikayesini anlatmıştım.

“Ah, evet,” diye yanıtladı. “Onun hakkında her şeyi biliyorum. Yanılmıyorsam Akailere mensuptu.”

Şaşkınlığımı dile getirdiğimde, okul müdürü kendini adıyla tanıttı. Meğerse Blackie'nin yaşadığı dönemlerde onunla aynı ilkokula gidiyormuşuz.

Müdür hâlâ sınıf öğretmeninden nefret ediyordu. Öğretmenin onu üç saat boyunca okul koridorunda beklettiğini söyledi. Suçu ise bir kız öğrencinin çantasını, onun için özenle topladığı tavuk kemikleriyle doldurmaktı.

"Neden böyle bir şey yaparsınız?" diye sordum.

"Her kızarmış tavuk yediğimde, bütün kemikleri yalayıp temizledim ve onun için sakladım," diye belirtti. "Bunun bir sevgi gösterisinden başka ne olarak görülebileceğini anlamıyorum."

Okul müdürünün bir karısı ve iki kızı vardı. Karısı avukat, kızlarının ikisi de bankada çalışıyordu.

"Çok sıkıcı hayatlar yaşıyorlar." Güldü ama gözlerinden gülünmüyordu.

Okul müdürü zaman zaman parka peruk takarak gelirdi. Peruk kestane rengindeydi ve yandan ayrılmıştı.

Aşk

Love adlı küçük bir içki mekanını işleten orta yaşlı kadının yüzü şeytana benziyordu.

İnsanlara bağırmazdı ya da mahalle çocuklarını azarlamazdı. Yüzü eski resimlerde gördüğünüz şeytanların tıpatıp aynısı olsa da, kişiliği aslında oldukça hoştu.

Love adlı mekan sabah yedi buçukta açılıyordu. Kahvaltı menüsü üç yüz yendi. Bu fiyata iki ekmek ve bir buzlu kahve alıyordunuz. Kahve süpermarketten karton kutularda geldiği için yaz kış hep buzluydu.

Öğle yemeği öğlen başladı. Menüde iki çeşit yemek vardı: Hamburger Spesiyal ve Etli Sandviç Spesiyal. Her ikisi de hazır yemekti ve vakumlu poşetlerde geliyordu, bu yüzden tatları tamamen aynıydı; tek fark şekilleriydi.

Geceler karaoke için ayrılmıştı. Çok az müşteri gelirdi. Bu yüzden kadın genellikle tek başına şarkı söylerdi. Kapıyı açık bıraktığı için sokaktan bile sesini net bir şekilde duyabiliyorduk. Gece erken saatlerde "Francine'in Şarkısı"nı söylerdi, ama geç saatlerde "Beyaz Kelebek Samba" ve "İtiraf Etmeye Değer Değil" şarkılarına geçerdi.

Aşk adlı dükkan saat 23:00'te kapanıyordu. Kadın yedi buçuktan biraz önce kalkıp on birden hemen sonra yattığı için, çalışma saatleri özel hayatıyla örtüşüyordu. Aslında, Aşk ve evi aynı yerdi. Dükkanı kapattığında, lavaboda saçını yıkayıp, iyice sıkılmış bir havluyla vücudunu kurulardı. Sonra da, müşterilerinin oturduğu yükseltilmiş tatami platformuna yatağını sererdi. Arkada oda yoktu. Tezgahın, platformun, tuvaletin, lavabonun her iki yanındaki alan, her şey buydu.

Kadının özel eşyaları—kıyafetleri, makyaj malzemeleri, fotoğraf albümleri ve benzeri—peronun bir köşesinde tutulan yarı saydam plastik bir kutuya paketlenmişti. Daha fazla alana ihtiyaç duyulduğu ve peronun kullanımda olduğu nadir durumlarda, birinin kutunun üzerine oturması gerekiyordu.

Kadının bir kızı vardı. Kız bazen geceyi geçirmek için eski evi olan Love'a dönerdi. Annesi onu platformda uyutur, kendisi için de tezgahların yanına hasır bir minder sererdi.

“Küçük kızımın beton zeminde uyumasına nasıl izin verebilirim?” derdi. “Onun yaşındaki kızların sıcak kalması gerekiyor.”

Çok uzun zaman önce değil, Love'ın menüsü genişledi. Öncesinde, kadın esasen herkese kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde kendisinin yediği yemeklerin artıklarını servis ediyordu. Bazen, hamburger, etli çörek ve ekmek rulolarından sıkıldığında, kısa bir süreliğine köri, şumai (ikisi de tabii ki vakumlu paketlenmiş) ve kavun rulolarına geçiyordu. Ancak kural olarak, mevsim ne olursa olsun menü hamburger, etli çörek ve ekmek rulolarından oluşuyordu.

Yeni ve genişletilmiş menüde haşlanmış kabak, pirinç lapası ve doğranmış ıspanak bulunuyor. Kadının kızı artık bir çocuk sahibi ve bebek bu yiyeceklerle besleniyor. Kadının bunları vakumlu ambalajda satın aldığı ve Love restoranındaki tabelada "Yepyeni Yemekler" diye duyurulanların da aslında artan yemekler olduğu aşikar.

Bizim mahalleden hiç kimse Love adlı mekana girmiyor. Müşteriler içeri girdiklerinde de birkaç dakika sonra aceleyle dışarı çıkıyorlar. O kadının o yeri nasıl işlettiği hepimiz için bir muamma.

Genç Suçlu

Kanae, genç bir suçluya dönüştü.

Ortaokula başlar başlamaz, ayak bileklerine kadar uzanan uzun etekler, krep gibi dümdüz bir okul çantası ve mısır koçanı rengine boyanmış saçlar giymeye başladı.

İlk yıl, sokakta onu selamladığımda hâlâ karşılık verirdi, ama ikinci yılda tamamen yabancı gibiydik. O zamana kadar, etekleri onunki kadar uzun kızlar ve saçları jöleyle sertleşmiş erkeklerden oluşan bir hayran çevresi oluşmuştu. Kanae, yerel genç motosiklet çetesinin "patronunun" "kadını" olmuştu.

Her akşam Kanae'nin evine bir motosiklet gelirdi. Patronun onu almaya geldiği düşüncesi beni heyecanlandırmıştı, ama onu kontrol etmek için yanına koştuğumda yanıldığımı anladım. Anlaşılan bir patron asla kendi kadınını almaya tenezzül etmez.

Kanae, motosikletin arkasına bacaklarını iki yana açarak oturmuş, yüzünde hiçbir ifade yoktu; kollarını sürücünün beline dolamıştı. Sürücü, iri yapılı, güçlü bir lise öğrencisiydi. Mısır rengi saçları rüzgarda dalgalanıyordu. Bundan kısa bir süre sonra, aynı öğrenciyle patronun onun için ölümüne bir düello yaptıklarını duydum. *Düello* kelimesi beni hayrete düşürdü.

Sonunda, patron polis tarafından tutuklandı. Çeteler arasında muhteşem bir sokak çatışması yaşandı ve bir çete üyesi öldürüldü. Sınıfımdaki bir kız bana patronun Nerima Gençlik Islah Evi'ne gönderildiğini söyledi.

Eski patronun yerini yenisi alınca, Kanae'nin etrafındaki çevre küçüldü. Ortaokulun üçüncü yılına geldiğimizde kimse kalmamıştı ve Kanae

saçlarını siyaha boyamaya başlamıştı. Bunun, eski Kanae'ye geri döneceği ve lise giriş sınavlarına çalışmaya başlayacağı anlamına geleceğini düşünmüştüm, ancak bunun yerine çete faaliyetlerinin yerini "karşı cinsle 'saf olmayan ilişkiler'" ile değiştirdiği anlaşılıyor.

En azından mahalledeki kadınlardan biri bana böyle anlattı. Ona göre Kanae, her gece saat on civarında okulun çatısına çıkıp bir dizi erkek çocukla ahlaksız ilişkilere giriyormuş. "Soeda, Fukushima, Shimizu ve daha niceleri," diye fısıldadı kadın kulağıma. "Hepsi gece çöksün de çatıya geri dönebilsinler diye can atıyorlar." Kendi okul çağında çocuğu olmamasına rağmen hepsinin adını bilmesine şaşırdım.

Kanae'nin kötü şöhreti mezuniyet gününe kadar yayılmaya devam etti. Mahalleden uzakta özel bir liseye gitti, oradan meslek okuluna geçti ve daha sonra moda tasarımcısı oldu. Yerel kadınlardan biri bana, "Fransa'ya okumaya gitti," dedi. Bu kadın, Kanae'nin ahlaksız ilişkilerde bulunduğu erkekleri sıralayan kadınla aynı kişi değildi.

Kanae Fransa'dan döndüğünde saçları pembeydi. Fotoğrafları dergilerde çıkmaya başladı. Otuzlu yaşlarında kendi markası vardı ve saçlarının rengi pembeden yeşile, altından beyaza dönüştü. Mahalledeki kadınlardan biriyle karşılaştığımda, Kanae'yi "memleketimizin gururu" olarak övdü. Bu, bana Kanae'nin ahlaksız ilişkilerinden bahseden aynı kadındı. " *Memleket* " kelimesini kullanmasına hayret ettim.

Apartman Dairesi

Bu apartman dairesi yaşlı bir taksi şoförüne aitti. Bina çok eski görünüyordu; yaşlı adam, 1868'deki Meiji Restorasyonu'ndan önce inşa edildiğini övünerek anlatırdı. Bina tamamen harabe halindeydi ve orada yaşayan tek kişi oydu. Apartman dairesi dört evin bulunduğu bir sıra evden oluşuyordu: taksi şoförü en soldaki evde, taksisi ise zemini ve duvarları sökülmüş olan en sağdaki evde oturuyordu.

Yaşlı adam pek çalışmazdı. Aslında, taksisini haftada sadece iki gün kullanırdı. Öğlen gibi yola çıkar ve akşam geri dönerdi.

Yaşlı adam yılda bir kez, üç günlüğüne evinden ayrılırdı. Bu, eskiden ikinci Yeni Yıl olarak adlandırılan Ocak ayının ortalarında olurdu. Ayrılacağı sabah uyandığında bir düzine pirinç topu hazırlardı. Sonra büyük bir termosu çayla doldurur, altı haşlanmış yumurta ve altı mandalina hazırlardı.

Yaşlı adam öğlen vakti yola çıkardı, yanındaki koltukta yiyecek dolu bir çanta olurdu. İlk öğleden sonrayı mahallenin her yerini arabayla dolaşarak geçirirdi. Mahallemiz o kadar küçüktü ki, her sokağı yarım saatten kısa sürede gezebilirdi, ama yaşlı adam geçtiği her parkta veya yerel türbede durup dinlenir, ana alışveriş bölgesinin yakınında arabasında yaklaşık bir saat otururdu; böylece rotasını tamamladığında gün çoktan bitmiş olurdu.

Yaşlı adam muhtemelen o süre boyunca yalnızdı, ancak garip bir şekilde, turunu bitirdiğinde pirinç topları, haşlanmış yumurtalar ve mandalina portakalları bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Yaşlı adam onları yememişti. Bunu biliyorduk çünkü, alışkanlığı olduğu üzere, şehrin

merkezindeki Ramen Five adlı noodle restoranına gidip özel ramen ve kızarmış pilavını yedi.

Gece çöktüğünde, yaşlı adam Chūō Otoyolu'na doğru arabayla gitti. Oradan nereye gittiği ise tamamen bir muammaydı. Birilerinin onu Kōfu yakınlarında otoyoldan çıkıp dağlara doğru giderken gördüğünü duymuştuk, ama bu sadece bir söylentiydi.

"Peki, nereye kayboluyorsun sen?" diye sordu sonunda Love adlı küçük yerel içki mekanını işleten kadın.

"Kızlarla araba sürmeye gidiyorum," diye yanıtladı.

“Kızlar” dediği kadınlar, apartmandaki boş evlerde yaşadığını iddia ettiği kadınlardı. Üç kadın vardı ve hepsi de Restorasyon öncesi yıllarda ölmüştü.

"Yani onlar hayalet mi demek istiyorsun?"

“Ha ha ha. Evet, öyle diyebilirsin ama kadınlar kadındır. Bulanık görünseler ve bacakları olmasa bile, etrafta olmaları yine de eğlenceli.”

Aşk gemisinden gelen kadın, "Üç tane olması bazen sorun olabiliyor," diye takıldı. Yaşlı adam kahkaha attı.

Kısa bir süre önce belediye binasına gidip kayıtlarını kontrol ettim. Meğerse apartman İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra inşa edilmişti ve kayıtlarda şu anda orada kimsenin oturmadığı görünüyordu.

Yaşlı adam hâlâ o apartmanda yaşıyordu. "Sen de bir hayalet değil misin?" diye sordu ona Aşk adlı mekandan gelen kadın, ama adam sadece güldü. Sonra Ramen Five'a indi ve Çin soğanı köftesi ve turşu bambu filizi eşliğinde ramen ve kızarmış pilavdan oluşan özel menüyü göz açıp kapayıncaya kadar bitirdi.

Hachirō Piyangosu

Ailem Hachirō piyangosunu iki kez kaybetti.

İlk kez dört yaşındayken, ikincisi ise üçüncü sınıftayken oldu.

Piyango kaybedeni rastgele çekilişle belirleniyordu. Bu da bazı ailelerin hiç kaybetmediği, diğer şanssız ailelerin ise birkaç kez kaybettiği anlamına geliyordu. En kötü örnek ise Kanae'nin iki kapı ötesindeki Kawamata ailesiydi; onlar piyangoyu on bir ayrı kez kaybetmişlerdi.

Her kayıp üç aylık bir süre için geçerliydi. Hachirō bu süre boyunca evinizde kalacak ve onu beslemek ve düzenli olarak okula gitmesini sağlamak ailenizin sorumluluğundaydı. Ondan normal ev işlerini yapmasını isteyebilirsiniz, ancak onu okuldan eve alıp çalıştıramaz veya gece geç saatlerde işlerini halletmesini isteyemezdiniz. Ayrıca ona bir harçlık da ödenecekti.

Hachirō çok yemek yiyen biriydi ve onun varlığı bir ailenin yemek faturalarının fırlamasına neden oluyordu. Ayrıca baş belasıydı, bu da ona bakanların sık sık öğretmenler toplantısına çağrılması ve ardından çiğnediği kurallar için resmi özür mektupları yazmak zorunda kalmaları anlamına geliyordu.

Hachirō'nun dili her zaman hazırdı.

Ona eleştirel bir şey söylerseniz hemen sinirlenir, karşılık verir, söylenir, hatta asılsız suçlamalarda bulunurdu. Örneğin, Ramen Five adlı noodle restoranını işleten aile piyangoyu kaybettikten kısa bir süre sonra, mantılar menüden geçici olarak kaldırıldı. Hachirō'nun mantıların ne kadar berbat olduğuna dair sürekli şikayetleri, işletme sahibini çıldırtmıştı.

Hachirō, Shikishima ailesinin on beşinci çocuğu olarak dünyaya geldi. Yedi kız ve sekiz erkek çocukları vardı ve Hachirō, kelimenin tam anlamıyla "sekiz numara" anlamına geliyordu ve en küçüğüydü. Shikishima ailesinin bu kadar çok çocuğa bakamayacak durumda olması nedeniyle, Hachirō'nun mahalledeki aileler arasında dönüşümlü olarak kalmasına karar verildi.

Hachirō'nun kusurlarını sıraladım ama onun iyi yönleri de vardı.

Birincisi, bitki yetiştirme konusunda çok yetenekliydi; ikincisi, belirli bir tür heykelcilik konusunda da yeteneği vardı.

Hachirō'nun kendi elleriyle diktiği ve bakımını yaptığı devasa ebegümeci, kekik, hodan, nane söğüdü ve diğer egzotik ot kümeleri, yaşadığı tüm evlerin bahçelerini doldurmuştu. Ancak kimse bunlarla nasıl yemek yapılacağını bilmediği için, kendi hallerine bırakılmışlardı.

Heykelciliğe gelince, Hachirō insan kalbinin son derece detaylı modellerini yapabiliyordu. Bu görünüşe göre Shikishima ailesinin bir geleneğiydi. O kadar iğrenç görünüyorlardı ki insanlar onları gözlerden uzak tutuyordu.

Hachirō ikinci kez evimizde kaldığında ortaokuldaydı. Tam bir baş belasıydı; ne zaman banyo yapsam bana göz ucuyla bakıyor ve daha üçüncü sınıfta olan beni ödevlerinde yardım etmem için sürekli rahatsız ediyordu, ama arada bir evin dışında buluşur ve bana dondurma ısmarlardı.

Hachirō, ortaokulu bitirene kadar mahallemizdeki aileler arasında gidip geldi; bu noktada Hachirō'nun şans oyunu sona erdi. Gece okulunda eğitimine devam etti ve gündüzleri bir inşaat şirketinde çalıştı. Üniversiteden mezun olduktan sonra mimarlık lisansı aldı ve kendi işini kurdu, ardından kaldığı evlerin çoğunu özel, çok düşük bir fiyata yenilemeyi veya yeniden inşa etmeyi teklif etti.

Hachirō'nun teklifini hangi ailelerin kabul ettiğini her zaman anlayabilirdiniz. Bunun ipucu, duvarlarında veya çitlerinde gerçekçi detaylarla oyulmuş bir kalp olmasıydı. Bu fikirden hoşlanmayan aileler, fiyatı ne kadar ucuz olursa olsun, ondan uzak dururlardı. Bu durum Hachirō'yu o kadar öfkelendirdi ki, bahçelerine gizlice girip bol miktarda pire öldürücü krizantem ekmeye başladı. Böcek öldürücü özelliklerinin yanı sıra, bu bitki korkunç kokusuyla da bilinir.

Büyülü Büyü

Kawamata ailesi Amerika'dan geri döndü.

Baba ve anne evlendikten hemen sonra Kaliforniya'ya giderek on yıl boyunca bir işletme yönettiler. Daha sonra işletmelerini kapatıp yüklü miktarda dövizle Japonya'ya geri döndüler.

Mahalledeki kadınlardan biri heyecanla, "Hollywood yıldızlarıyla da tanıştılar!" dedi.

Tahmin edebileceğiniz gibi, kızları tamamen Amerikalıydı. Dolly büyük kız, Romi ise küçük kızdı. Dolly beş, Romi ise iki yaşındaydı ve ikisi de aynı bağcıklı ayakkabıları giyiyordu.

Kanae, Kawamata ailesinin tamamına hayran kalmıştı.

"Hadi gidip Dolly'yle dalga geçelim," dedi bana. "Japon çocuklarının ne kadar acımasız olabileceğini ona gösterelim." Böylece Dolly'nin oynadığı parka gittik.

Dolly kum ocağında bir dağ yapmıştı ve dağın tabanından bir tünel kazmakla meşguldü.

"Şimdi cezanı çekeceksin, Dolly!" diye alay etti Kanae. Ama Dolly, Kanae orada yokmuş gibi tünel üzerinde çalışmaya devam etti.

Daha yakından baktığımızda, dağın bir çocuğun normalde inşa edebileceğinden çok daha düzgün ve cilalı olduğunu gördük. Zirve sıkıca sıkıştırılmıştı ve yamaçlar yavaşça, rahat bir yay şeklinde aşağıya doğru eğimliydi. Tünel bile basit bir delik değil, ustaca şekillendirilmiş bir at nalıydı.

Kanae ve ben orada hayranlık içinde öylece durduk, Dolly'ye eziyet etme planımızı unutmuştuk.

Dolly işinde çok titizdi. Biraz kum kazıp kenara atar, dağın kenarlarına vurarak sıkıştırırdı. Sonra biraz daha kum kazıyıp atardı. Ancak arada sırada tünelin küçük bir kısmı çökerdi ve Dolly "Eyvah!" diye bağırırdı.

Kanae ve ben çok şaşırdık; daha önce *"oops"* kelimesini hiç duymamıştık.

“Ne dedi?”

“Belki de bu bir sihir.”

Dolly sabırla onarımları tamamladı, ardından kazmaya geri döndü. Ancak tünel kısmen bir kez daha çöktü.

"Aman Tanrım!" diye tekrar bağırdı. Hepimiz ödüm koptu. Günün sonunda toplamda yirmi kez "Aman Tanrım!" demişti.

Dolly, ertesi gün Kanae ile parka gittiğimizde hâlâ kazıyordu. Bu sefer on yedi tane "Hay!" olmuştu. Ertesi gün dokuz tane olmuştu ama ondan sonraki gün Pazar olduğu için parka gitmedik.

O günden sonra Kanae ile ben, hazine gömdüğümüzde veya birine lanet okuduğumuzda "Eyvah!" diye bağırmaya başladık.

Kawamata ailesi sonunda mahalleye yerleşti. Çok geçmeden Dolly ve Romi'nin annesi onlara Midori ve Hiromi diye seslenmeye başladı ve kimse onların bir zamanlar Amerika'da yaşadıklarını anlayamadı; yine de Kanae ve ben ihtiyaç duyulduğunda "Oooops!" diye tekrarlamaya devam ettik.

En son üçüncü sınıfta kullanmıştık. "Göğüslerimizi büyütün!" diye yalvardık, sonra da her birimiz yirmi kere "Hayret!" diye tekrarladık. Kanae ve ben, uzaylılarla, kötü dini tarikatlarla ve diğer kötülük güçleriyle savaşabilmek için mümkün olan en kısa sürede göğüs büyütmek istiyorduk.

Büyükbaba Gölgeleri

Büyükbaba Shadows, şehrin kenarında yaşıyordu. Evi, bakımsız kalmış bir malikaneydi. Bahçesine iki muz ağacı ve bir sürü sagu palmiyesi hakimdi. Mahallede yaşayan yaşlı tavuk çiftçisi bana, eskiden bahçenin çok güzel bakıldığını ve çimlerle kaplı olduğunu söylemişti.

Ona Gölge Dede derdik çünkü iki gölgesi vardı.

Gölgelerden biri uysal ve itaatkârdı, diğeri ise isyankar. İsyankar olanı sürekli uysal olanı itip kakıyor, bir yerlere kaçıyor veya Büyükbaba Gölge'nin yaptıklarıyla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde davranıyordu. Bazen başka birine yapışıp iki üç gün boyunca ayrılmayı reddediyordu. Kiyoshi Akai'ye yapıştığı zaman en kötüsüydü. Gölge çok yaşlı bir adama ait olduğu için kolayca yoruluyordu, bu yüzden Kiyoshi koşmaya başlayınca, son derece teatral bir şekilde nefes nefese kalmaya ve hırıltılar çıkarmaya başladı. Sonra da ona sözlü olarak saldırdı.

Kiyoshi homurdanarak, "Lanet olası şey sürekli beni tehdit ediyor," dedi. "Onu öldürmeye çalıştığımı söylüyor, beni cehenneme göndereceğini iddia ediyor."

Büyükbaba Gölge'nin bir zamanlar baron olduğunu, savaş öncesi soylu sınıfına mensup olduğunu bana Hachirō anlattı. Konağında balolar düzenlermiş: Lordlar ve onlara eşlik eden gece elbiseli hanımlar her gece at arabalarıyla gelirmiş.

"Peki, hiç atlı fayton gördünüz mü?" diye sordum tavuk satıcısına.

Birden büyük bir geğirme sesi çıkardı.

Söylentilere göre Büyükbaba Gölge çoktan ölmüştü. Yoksa nasıl iki gölgesi olabilirdi ki? Ayrıca gölgenin kime yapıştığı da on gün içinde

ölüyordu.

Ancak Kiyoshi ölmedi. Bunun yerine, o ve vahşi köpeği Blackie, mahallede terör estirmeye devam ettiler.

Ancak bir keresinde Kiyoshi ölümden kıl payı kurtulmuştu. Bir araba çarpmış ve tam bir hafta boyunca bilinçsiz yatmıştı. Hepimiz onun için gözyaşı döktük. Kanae'nin gözyaşları timsah gözyaşları olsa da, Hachirō'nun gözyaşları gerçekti. Kiyoshi ve Hachirō her zaman şaşırtıcı derecede yakın olmuşlardı. Belki de bunun sebebi, ikisinin de komşuları tarafından baş belası olarak etiketlenmiş olmalarıydı.

Kiyoshi gözlerini açtığında söylediği ilk şey, "Bütün zaman boyunca Büyükbaba Gölge'nin evindeydim" oldu. Hepimiz hayrete düştük.

Kiyoshi'nin anlattığına göre, her gece dans ediyordu. Dörtlü danslar, valsler ve fokstrotlar. Elbiseli hanımların çoğu onu dans partneri olarak istediği için onlardan kurtulmakta zorlanıyordu. Büyükbaba Gölge ise hiç dans etmezdi, sadece uzun bardaklarda muz suyu içerdi.

Kiyoshi'nin kazasından birkaç yıl sonra Büyükbaba Gölge'nin malikanesini yıktılar. O sırada 103 yaşında olan Büyükbaba Gölge, lüks bir sahil huzurevine taşındı. Görünüşe göre asi gölge, diğer yaşlı sakinlere de yapışmaya başladı ve hepsi kısa süre sonra öldü.

Altı Kişilik Daireler

Şehrin dışında, dairelerin çoğunda altı kişilik ailelerin yaşadığı bir kamu konut kompleksi bulunmaktadır.

Bazı aileler iki ebeveyn, iki büyükanne ve büyükbaba ve iki çocuktan oluşurken, diğerlerinde ebeveynler ve dört çocuk bulunur veya kuzenler ve benzerleri de dahil olur.

Nedense, üç, dört veya beş kişilik aileler nadir bulunurken, projenin sakinlerinin tam yüzde doksanını altı kişilik aileler oluşturuyor.

Amerika'dan yeni dönmüş olan Bayan Kawamata, binaya karşı fısıltı kampanyasını başlatan kişiydi. Yurtdışında altı sayısının uğursuz kabul edildiğini iddia etti.

Mahallede karşılaştığı herkese fısıltıyla, "Bu şeytanın numarası," diye söylerdi.

Zamanla, kasaba halkı binadan uzak durmaya başladı. Bayan Kawamata'nın kampanyası tek sebep değildi; ayrıca mekanı ziyaret edenlerin başına gelen bir dizi tuhaf olay da vardı.

Örneğin, Bay Sawaki'nin sakalı şaşırtıcı bir hızla uzamaya başlamıştı: Her sabah tıraş olmasına rağmen, akşamına en az yirmi santimetrelik bir çalı haline geliyordu. Bayan Arashimura'nın ayaklarında ise su birikintileri oluşmuştu. Su kabarcıkları değil, içinde kurbağa yavrularının neşeyle yüzdüğü söylenen gerçek su birikintileriydi. En çok dikkatimi çeken olay ise Kanae'nin ablasının, ölülerin sesleriyle konuşma yeteneği kazanmasıydı. Örneğin, altı kişilik dairelere yaptığı ziyaretten döndükten sonraki gün, Prens Shōtoku, Leonardo da Vinci ve Yang Guifei'nin seslerini kanalize ederek, dünyanın "yanlış bir yola girdiğini" en acıklı tonda feryat ediyordu.

Bu fikri o kadar büyüleyici buldum ki, mümkün olan en kısa sürede Kanae'nin yanına koştum. "Lütfen komedyen Kingorō Yanagiya'nın sesiyle bir şeyler söyle," diye yalvardım; bunun üzerine kız kardeşinin yüzü, tıpkı Kingorō'ya benzeyen kırışık bir maskeye dönüştü. "Ah, sevgili hanımım!" diyebildim ondan alabildiğim tek cümle.

Bu durum bizi çok heyecanlandırdı, ama Kiyoshi bizi düzeltti. "Hadi ama," dedi, "medyumların sadece ölülerle iletişim kurabileceğini bilmiyor musunuz? Kingorō hâlâ yaşıyor." Bu haberi Kanae'nin kız kardeşine bildirdiğimde, hiç tereddüt etmedi. "Az önce öldü," dedi.

Kasabanın bu işe yanaşmayacağı anlaşılınca, konut projesi kendi başına hareket ederek kendi okulunu, postanesini, belediye binasını, dükkanlarını, ofis binalarını - her şeyi - kurdu. Hatta altı kafanın bir araya toplandığı ürkütücü bir sembolle kendi para birimini bile bastırdı.

Zaman geçtikçe kasaba giderek daha da harap hale geldi, ancak konut geliştirme projesi gelişti. Japonya'dan ayrılıp kendi silahlı kuvvetlerini kurdu ve bu kuvvetler bazen Tokyo Körfezi'nde tatbikatlar düzenledi. Çok geçmeden lanet bozuldu. Bay Sawaki'nin sakalı normale döndü ve Bayan Arashimura'nın kurbağa yavruları bacak çıkarıp kurbağa olarak zıplayarak uzaklaştı, ardından ayaklarındaki su birikintileri kayboldu. Sadece Kanae'nin kız kardeşi gizemli gücünü korudu. Sonunda, kutsal Osore Dağı'nda ölüler adına konuşan medyumlardan biri olarak adını duyurdu ve Kingorō Yanagiya'yı kanalize etme yeteneğiyle ünlü oldu.

Rakipler

Mahallemizde, birbirlerinin karşısında oturan iki kızın adı Yōko'ydu. Kızlardan birinin adı "koyun" karakteriyle yazılıyordu; ona Yōko Bir diyeceğim. Diğeri ise, Yōko İki diyeceğim, adında "büyücü" karakterini kullanıyordu.

İkisi de özel kız okullarına gittiler; bu, kasabamızda alışılmadık bir durumdu, çünkü neredeyse tüm çocuklar yerel devlet okuluna gidiyordu.

Yōko Bir'in okulunun müdürü bir rahibeydi. Yōko Bir, "Müdürüm gerçekten yaşlı ama yüzü ipek gibi pürüzsüz," diye övündüğünde, Yōko İki hemen karşılık vermeye hazırdı. "Ne olmuş yani? Müdürümün tüm kafası, tepesine kadar pürüzsüz. Hiçbir yerinde tek bir kırışıklık yok." Çünkü onun müdürü bir Budist rahipti.

İki kız sürekli kıyafet yarışı halindeydi. Yōko Bir, mini etekler ve diz hizasına kadar uzanan bol çoraplarla gurur duyduğu bacaklarını sergilerken, Yōko İki de küçük erkek kardeşinden aşırdığı platform topuklu botlarla tamamladığı bol kesimli uzun bir paltoyla ortalıkta dolaşarak karşılık veriyordu.

İki Yōko da aynı yıl doğmuştu. Dahası, doğum günleri, kan grupları ve hatta yüzleri bile aynıydı.

Konuşmaya başladıkları andan itibaren sürekli birbirlerinin peşindeydiler. Biri, "Beni taklit etmeyi bırak!" derken diğeri, "Taklitçi sensin, ben değil" diye karşılık verirdi. Sokakta karşılaştıklarında kıvılcımlar uçuşurdu. Hatta haberlerde tehlikeli derecede kuraklık olacağı tahmin edildiğinde, mahalle sakinleri iki kızın birbirinden uzak durmasını sağlamak için sırayla nöbet tutarlardı, çünkü bir keresinde tren

istasyonunun yakınındaki kırtasiye dükkanında küçük bir yangın çıkarmışlardı.

Liseden mezun olduktan sonra Yōko Bir üniversiteye giderken, Yōko İki evlendi. Ancak Yōko İki'nin kocası Yōko Bir ile tanıştığında ilk görüşte aşık oldu ve biz farkına varmadan ikisi gizlice ilişki yaşamaya başladı. Yōko İki'nin sezgileri Yōko Bir ile ilgili her şeye açık olduğundan, durumu hemen anlayabildi.

Kasaba halkı nefeslerini tuttu. Yōko İki, acımasız rakibinden nasıl bir intikam alacaktı? Ancak garip bir şekilde, Yōko İki sakinliğini korudu. Sanki onu ele geçiren iblis aniden yok olmuş gibiydi. Sokakta Yōko Bir'i neşeli bir gülümsemeyle karşıladı ve rakibini geride bırakmak için giydiği giderek daha gösterişli renklerden vazgeçerek, mütevazı bir şekilde giyinmeye başladı. Sadece en basit makyajı yaptı ve tatillerini parkta serçeleri besleyerek ve yanında getirdiği sepetten pirinç topları yiyerek geçirdi.

Yōko Bir, sakinliğini korumakta zorlanıyordu. Bu durum onu çıldırttı: rakibinin adamını çalmıştı ama hiçbir karşılık gelmemişti. Şehrin dört bir yanına Yōko İki'nin kocasıyla olan ilişkisini duyuran afişler asmaya ve üstlerine olan biteni bildirmek için isimsiz telefon görüşmeleri yapmaya başladı. Sonra da geri çekilip cevabı bekledi. Ancak Yōko İki, kocasının sadakatsizliğini umursamadığı için, büyük bir patlama ihtimali yoktu. Sonunda, kıskançlıktan yüzü buruşmuş Yōko Bir, rakibine lanet okumak için gece yarısı bir tapınağa gitti. Tüm formaliteleri yerine getirerek, Öküz Saati'nin üçüncü çeyreğini seçti ve gerekli beş santimlik çiviyi kullanarak isteğini yazdı: Yōko İki genç yaşta ölecek, Yōko Bir ise kocasıyla evlenip sonsuza dek mutlu yaşayacaktı.

Ölüm laneti işe yaradı. Ancak laneti yapan Yōko Bir, ani bir kalp krizi geçirerek öldü, Yōko İki değil. İki kadın o kadar birbirine benziyordu ki, tanrı birini diğeriyle karıştırmıştı.

Yōko Bir öldükten sonra, Yōko İki kötücül yöntemlerine geri döndü. Artık eski kocası olan adamdan büyük miktarda nafaka kopardı ve bu parayla organik sebze satan bir şirket kurdu. Kârlar gelmeye başlayınca iki ev, iki tekne ve iki papağan satın aldı. Rakibini özlediği zamanlarda, ki bu

zaman zaman oluyordu, öfkesini sekreterinden çıkarırdı. "Ne kadar sıkıcısın," diye çıkışıyordu. "Makyajın bile çok mantıklı!"

Elf

Müzik Evi parkın hemen yanındaydı.

Çikolata kahverengisi duvarları, koyu kırmızı çatı kiremitleri, bej ön kapısı ve cumbalı penceresiyle, kimse bu eve hangi tarzın ilham verdiğine dair bir fikre sahip değildi.

Girişinde hiçbir isim yoktu. Yaz aylarında bahçe, kafur, akasya, sekoya ve hurma ağaçlarının koyu yeşil yapraklarıyla çevrili ayçiçekleriyle bezenirdi. Her şey güzelce bakımlı olmasına rağmen, evin sahibini ne bahçede ne de başka bir yerde kimse görmemişti.

Müzik Evi'ni sadece doğum gününüzde ziyaret edebilirdiniz. O zaman bile, kapının açılması için saat tam üçte girişin önünde olmanız gerekiyordu. "Peki nasıldı?" diye sordum Kanae'ye.

Gözlerini iki üç kez kırpıştırdı. Sonunda, "Önemli bir şey yok," dedi.

Kanae bir gün önce dokuz yaşına girmişti. Ve her ne kadar önemsiz bir şey olduğunu söylese de, huzursuz gözlerinin etrafı taradığını fark ettim. Söylediklerini birinin duyma ihtimalinden korkuyor gibiydi.

Kasabanın neredeyse yarısı Müzik Evi'ni ziyaret etmiş gibiydi. Ancak, bu kadar çok kişi oraya gitmiş olmasına rağmen, hiç kimse deneyim hakkında ayrıntılı olarak konuşmadı. Köpek okulunun müdürü bunu "büyülü" olarak nitelendirdi. Hachirō "çok sıra dışı" olduğunu söyledi. Yaşlı tavuk çiftçisi "bir bülbülün şarkı söylediğini" duyduğunu hissetti, küçük Dolly Kawamata ise "Sadece, yani, çok, aman Tanrım!" dedi. Normalde çok konuşkan olan Kiyoshi Akai bile "Eski bir dans müziği çalan birini duydum sandım. Lanet olsun!" demekten daha iyisini söyleyemedi.

Tüm bu yorumları bir araya getirerek, Müzik Evi'nde bir tür müzik duyulabileceği sonucuna vardım.

Kanae'nin kız kardeşi soğukkanlılıkla, "Elbette müzik var," dedi. "Zaten bu yüzden buraya Müzik Evi diyorlar."

“Peki ne tür müzik?”

“Bu duruma bağlı. Herkes farklı müzik dinler. Kaderlerini belirleyen müzik farklıdır. Şaka değil, müzik gerçekten de kaderinizi belirliyor, biliyorsunuz.”

Bundan sonra, Müzik Evi'ni ziyaret etmek için sabırsızlanıyordum. Ertesi hafta, Love adlı mekânın sahibinin torununun doğum günü olduğunu öğrenince, küçük çocuğu ödünç aldım ve tam saat üçte kapının önünde bekliyordum.

Kapı gıcırtıyla açıldı.

"Ben çocuk bakıcısıyım!" diye seslendim, çocuğu korkuyla kapıdan içeri sokarken. Müzik çalmaya başladı. Teruhiko Saigō'nun eski, bayat parçası "Yıldız Işığında Flamenko" idi.

Sonraki bir saati "Flamenco by Starlight"ın ezgilerini dinleyerek geçirdik. O sırada çocuk huysuzlanmaya başladı ve Müzik Evi'nden ayrılmak zorunda kaldık. "Flamenco by Starlight" gerçekten benim kader şarkım olabilir miydi? Ya da çocuğun? Ya da ikimizin de? Şimdi bile net değil.

Bir süre sonra, yaşlı tavuk çiftçisi bana Müzik Evi'nin sahibinin kürkle kaplı bir elf olduğu teorisini anlattı.

"Kürkün gerçekten çok kabarık, her yöne doğru kıvrılıyormuş," dedi takma gözüyle oynarken.

Gömüciler

Tavuk çiftçisinin evinin ön kapısının dışında çok sayıda aşk mektubu bulundu. Altı karton kutu ağzına kadar doluydu. Yaşlı adam yere tükürerek, "Birkaçını okudum," dedi, "ve hepsi berbattı."

Görünüşe göre birileri onları gece yarısı oraya bırakmıştı. Çiftçi tavukların gıdaklamasını duymuş ve dışarı çıkıp durumu araştırdığında, kutuların tıpkı sunak adakları gibi üç yığın halinde düzenli bir şekilde istiflenmiş olduğunu görmüştü.

"Eskiden olsa, cenaze görevlilerini çağırırdık," dedi.

"Gömü yapanlar mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Biliyorsunuz, ilkokuldaki çocuklar kulübü, bir şeyler gömen çocuklar."

Ona böyle bir kulüpten hiç haberim olmadığını söylediğimde, sadece başını salladı. "Evet, artık yoklar. Ama eskiden bizde vardı."

Cenaze görevlilerinin neredeyse her şeyi gömdüğünü açıkladı. Atmak istediğiniz günlükler, gereksiz tencere ve tavalar. Hoş olmayan anılar taşıyan kıyafetler, kırık bardaklar.

"Gömülmeyen tek şey çiğ şeylerdi."

"İşlenmemiş malzeme mi?"

“Çürümüş patatesler, ölü akvaryum balıkları gibi şeyler. Ah, ah,” diye iç çekti nostaljik bir şekilde, “eski aşk mektupları—onlar için mükemmel olurdu.”

“Peki, okul çocukları gerçekten düzgün çukurlar kazabilirler mi?” diye sordum.

“O yaşlardaki çocukları bilirsiniz,” diye yanıtladı omuz silkerek. “Çukurdan bir parça dışarı çıkmış olabilir ya da yağmur gömdükleri her şeyi alıp götürebilir. Ama umurumuzda değildi. Sadece kazarken sırtlarını

izlemeyi, kendilerini işe nasıl verdiklerini görmeyi severdik.” Yaşlı adam düşünceli bir ses tonuyla konuşuyordu, bu onun için alışılmadık bir durumdu.

Bir keresinde bir kız kendisini terk ettiğinde, gizlice kızın evine girip çoraplarını çaldığını ve sonra da onları cenaze görevlilerine verdiğini anlattı.

"Yani kızların iç çamaşırlarını çalan adamlar gibi mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi, "çorap ve külot hiç aynı şey değil."

Gömücülerin sonu, birinin onların çiğ şeyler gömdüğünü ortaya çıkarmasıyla geldi. Küçük çocuklardan oluşan bir grup, okul bahçesinin dibine bir kadının cesedini gömmüştü.

“Ama doğrusunu söylemek gerekirse, çiğ değildi,” dedi yaşlı adam. Araştırdılar ve cesedin iki yüz yıldan daha eski olduğunu keşfettiler. Çocuklar mumyalanmış cesedi bulduklarında, bunun ya eski bir uçurtma ya da birinin mezuniyet sanat projesi olduğunu düşündüler.

Mumya topraktan çıkarıldı ve toplum merkezine bağışlandı. Bugün bile, merkezi ziyaret edip mumyayı görmek isterseniz, size göstereceklerdir.

Sonunda, yaşlı tavuk çiftçisinin evinin önüne bırakılan aşk mektupları kutuları, mahallemizde görevli polis memuru tarafından gömüldü; meğerse bu polis memuru bir zamanlar kendisi de bir mezarlık işleriyle uğraşmış. Mektuplardan birkaçını okuduktan sonra çukura attığını söyledi.

"Tanrım, berbattılar," dedi yere tükürerek.

Söylentilere göre mektuplar köpek okulunun müdürü tarafından karısına yazılmıştı, ancak artık gömüldükleri için kesin olarak bilmenin bir yolu yok.

Muz

Kırmızı Ayakkabılı Amca her zaman endişeli görünüyordu.

Pantolonu ve ayakkabıları her zaman parlak kırmızıydı. Kulaklarının üstünden aşağısı tıraşlıydı, üstündeki saçları ise jöleyle dikleştirilerek sivri uçlu bir görünüm almıştı.

Ayakkabılarının rengi hiç değişmese de tarzı değişiyordu: bazen topuklu ayakkabı, bazen bağcıklı bot, mevsime göre de plaj sandaletleri giyiyordu.

Kırmızı Ayakkabılı Amca'nın her zaman bizim mahallemizde yaşamadığı anlaşılıyordu.

"Honshu'nun batısında büyük bir fabrikayı yönettiğini duydum," dedi Love adlı işletmeyi yöneten kadın.

Görünüşe göre o fabrika peluş oyuncak tavşanlar üretiyordu. Siyah şişme bebek Miss Huggie'nin popülaritesinden yararlanmayı uman babası, yeni bir peluş oyuncak olan Bay Tavşan adında yumuşak bir tavşan piyasaya sürmüştü. Bu oyuncak iyi satmıştı (ama Miss Huggie kadar değil), ardından kısa süre içinde Bay Kurbağa, Köpek Yavrusu (gerçek bir köpek gibi kokuyordu) ve son olarak da kabuğu soyulup tekrar yapıştırılabilen Bay Muz piyasaya sürülmüştü. Hepsi de halk arasında büyük beğeni toplamıştı.

"Ama Kırmızı Ayakkabılı Amca fabrikayı devraldıktan sonra iflas etti ve o da buraya geldi," diye devam etti.

Kırmızı Ayakkabılı Amca, onun evine her geldiğinde "İtiraf Etmeye Değer Değil" şarkısını söylerdi ve bu da onu çıldırttı.

"Yani, bu benim imza şarkılarımdan biri!" dedi.

İnsanlar, Kırmızı Ayakkabılı Amca'nın bu kadar endişeli olmasının sebebinin, beş yıl önce açtığı dans stüdyosuyla ilgili yaşadığı mali sorunlar olabileceğini düşündüler.

"Orada ne tür dans öğretiyor?" diye sordum.

"Nereden bileyim ben? Muz Dansı'ndan olabilir mi?"

Sokakta Kırmızı Ayakkabılı Amca'nın yanından her geçtiğimde, ertesi gün mutlaka iyi bir şey olurdu. Bir keresinde beş yüz yenlik bir madeni para buldum. Ondan önceki seferde yerel dükkanların düzenlediği bir çekilişte bir şişe yemeklik şarap kazandım. Ve ondan önceki seferde de arabaya binen bendim. "Benimle bir fincan çay içmeye ne dersin?" dedi adam ve sonunda bana on iki paket kızarmış erişte aldı ve *Shōnen Jump* dergisinin on eski sayısını verdi.

Kırmızı Ayakkabılı Amca dans stüdyosunun üçüncü katında oturuyordu. Ara sıra sokakta dans ederdi. Bir bacağını havaya kaldırıp kendi etrafında dönerdi. Beş kere piruet yaptığını bile gördüm.

Midori Kawamata, birlikte vakit geçirirken bana "Bu adımın adını biliyor musun?" diye sordu.

"Muz mu?" diye sordum, ama bana ters ters baktı.

"Hayır, bu büyük bir fouette."

Bundan kısa bir süre sonra dans stüdyosu iflas etti. Zemin kat, Love'ın ikinci şubesi haline getirildi ve ikinci kat ofis olarak kiraya verildi, ancak Kırmızı Ayakkabılı Amca üçüncü katta yaşamaya devam etti ve bugüne kadar da orada yaşıyor. Bazen onu sokakta grand fouetté dansı yaparken görüyorum. Çok endişeli görünüyor, ama dönüşleri muhteşem.

Sineklerin Tanrısı

Sakai bana, "Buralarda kumarhane var mı?" diye sordu. Mahalleye yeni taşınmıştı.

Bölgemizdeki kumar, kasabanın dışında bir işletme yürüten Yuvarlak Amca tarafından kontrol ediliyordu. Lakabı, yuvarlak göbeğinden ve her zaman taktığı yuvarlak gözlüklerinden geliyordu. Yuvarlak Amca'nın uzmanlık alanı domuz-sinek oyunu idi. On domuzu sıraya dizerdi ve insanlar her birinin etrafında kaç sinek uçuştuğunu tahmin etmeye çalışırlardı.

“Domuzlar mı? Sinekler mi?” diye sordu Sakai. Bu fikir onu o kadar heyecanlandırmıştı ki, tir tir titriyordu. Yuvarlak Amca'nın olağanüstü bir kinetik görüşü vardı; bu sayede her an her domuzun etrafındaki sineklerin tam sayısını ayırt edebiliyordu. Kullanabilecekleri bir video kamera vardı, ancak nadiren ihtiyaç duyuluyordu.

Sakai ertesi gün Round Amca'nın mekanına gitti. O gece çok geç saatlere kadar geri dönmedi.

Ertesi gün ona, "Nasıl geçti?" diye sordum.

Elinden bir tomar para çıkardı ve burnumun dibinde salladı. Neredeyse bir santim kalınlığındaydı. Benimle gelip gelmeyeceğimi sordu ama hayır dedim. Kanae beni bir keresinde oraya sürüklemişti ve üç bin yen kaybetmiştim. O zamanlar hala lisedeydim, bu yüzden gerçekten canımı yakmıştı.

Sakai kendini kumar dünyasına kaptırdı, her akşam Round Amca'nın mekanına gidiyordu. Gösterişli kıyafetler giymeye, bir sürü kadınla çıkmaya ve bir dizi yabancı araba satın almaya başladı.

Sakai o kadar çok para kazandı ki, Round Amca'nın işleri kötüye gitmeye başladı. Söylentilere göre Sakai hile yapıyordu, ancak kimse bunun tam olarak nasıl olduğunu çözemedi.

Bir noktada, Yuvarlak Amca ortadan kayboldu. Halefi, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Sakai oldu ve büyük bir yenileme çalışmasına girişti. Bir kabare kulübü, loş bir bar, bir udon dükkanı, bir yüzme havuzu ve daha fazlasını ekledi ve Yuvarlak Amca'nın zamanında çıplak olan domuzları altın ve gümüş iplikten yapılmış parıldayan kıyafetlerle giydirdi. Girişin üzerine bronzdan yapılmış bir domuz başı yerleştirdi. Bu baş, yine bronzdan yapılmış birçok küçük sinekle süslenmişti.

Bütün bunlar kasaba halkını tiksindirdi ve oradan uzak durmaya başladılar, ancak dışarıdan gelenler akın etti. Sonuç olarak kamu ahlakı zarar gördü. Love adlı kumarhaneyi işleten kadın, köpek okulunun müdürü Hachirō ve diğerleri kumarhaneye karşı gösteri düzenlemek için güçlerini birleştirdiler, ancak hiçbir sonuç alamadılar.

Bir gün, Round Amca'nın şehre geri döndüğüne dair bir söylenti yayıldı. Bundan birkaç gün sonra Sakai ortadan kayboldu. Kumarhane tekrar gerilemeye başladı ve eski günlerine geri döndü; gösterişsiz, çıplak domuzların bulunduğu, son derece sade bir işletme haline geldi.

Çok sonraları, Round Amca'ya özel olarak gerçek hikayeyi sorma fırsatım oldu ve bana olduğu gibi gerçeği anlattı. İntikam almak için Sakai'nin evine gitmiş ve sonunda Sakai'yi kalbinden birkaç kez bıçaklamıştı. O anda, inanılmaz ama Sakai dediğimiz kişi büyük bir sinek sürüsüne dönüşüp uçup gitmişti.

"Demek o, Sineklerin Efendisi'ydi, hiç şüphe yok. Bu yüzden asla bir insanı öldürmekle suçlanamam," dedi Yuvarlak Amca, yuvarlak karnına vurarak. Söylendiğine göre Yuvarlak Amca, Sineklerin Efendisi'nden kalma bronz domuz başını hâlâ dolabında saklıyor.

Beyzbol Maçı

Çok uzun zaman önce değil, Kiyoshi Akai ve Michio okuldan sonra sırt çantalarıyla istasyonun arkasındaki yerel toplum merkezine gizlice gitmeye başladılar. İlk başta oraya masa tenisi oynamaya gittiklerini söylediler, ancak bir gün beden eğitimi dersinde masa tenisi oynadığımızda kuralları bile bilmiyorlardı, bu yüzden açıkça bir yalandı.

“Peki, siz bu toplum merkezinde ne yapıyorsunuz?” diye sordu Kanae, ama hepsi sustu. Kanae beni de yanına aldı ve ikimiz de ne yaptıklarını öğrenmek için merkeze gittik.

Orada değillerdi, bu yüzden Kanae her yeri içeriden ve dışarıdan inceledi. Yakındaki bir çitin üzerinde yürüyen bir kedi gördük. "Git!" diye tısladı Kanae ve kedi kaçtı. "Bu taraftan," dedi ve merkezin yanından geçen dar sokağa doğru yöneldi.

Çok uzaklaşmamıştık ki garip bir bip sesi duyduk. Büyük omoto zambaklarıyla dolu saksıların iki yanında bir kapı vardı, bu yüzden kapıyı açıp içeriye baktık. Gerçekten de Kiyoshi ve Michio, uzun bir kutunun üzerine eğilmiş duruyorlardı.

“Beyzbol Oyunu!” diye bağırdı Kanae. Beyzbol Oyunu mahallemizde çok popülerdi. Adına rağmen beyzbolla hiçbir ilgisi yoktu, daha çok küçük topları parmağınızla bir deliğe atmaya çalışmaktan ibaretti, tıpkı Akıllı Top gibi. Oynamaya başlayınca bırakamıyordunuz—pahalı bir bağımlılıktı, çünkü on top elli yene mal oluyordu. Okul çocuklarının paraları bitince bırakmaktan başka çaresi yoktu, ama yetişkinler bağımlı olunca sonuçlar korkunç olabiliyordu. Sonuç olarak birçok hayat mahvolmuştu.

“Ne oluyor böyle—öğretmene bizi şikayet mi edeceksin?” diye bağırdı Michio, ama Kiyoshi bizi fark etmedi bile, çünkü oyuna o kadar dalmıştı ki hiçbir şey görmedi.

"Bu garip," diye mırıldandı Kanae. "Kiyoshi ve Michio'nun bu kadar parası yok."

Haklıydı. O sırada iki çocuğun hemen arkasında duran ve her top bittiğinde elli yen daha veren minik bir çocuk olduğunu fark ettik. Çocuğu daha önce hiç görmemiştik. "Burada bir gariplik var," diye mırıldandı Kanae ve odaya girdi.

Çocuk sandığımız şey aslında büyük bir kuştu. Pençeleri yerine beş parmağı vardı ve biraz insana benzeyen bir yüzü vardı. "Defolun!" diye bağırdı Kanae. Kediyi korkutmak için kullandığı aynı sesti, ama bu sefer on kat daha yüksek sesle. Kuş kanatlarını çırparak uçup gitti. Kiyoshi ve Michio, sanki bir rüyadan yeni uyanmış gibi, donuk gözlerle bize baktılar. Meğerse kuştan her elli yen aldıklarında, kuşun popolarını gagalamasına izin vermek zorunda kalıyorlarmış.

“Demek bu da başka bir sapık,” diye tükürdü Kanae, ellerinde kalan elli yenlik paraları hızla toplarken. “Sapık değil, kuş,” demek istedim. Ama Kanae o kadar korkutucu görünüyordu ki, bunu geçiştirdim. Kiyoshi ve Michio bundan sonra bir süre okula gelmediler. Öğretmenimiz suçiçeği olduğunu söyledi, ama yıllar sonra Kiyoshi bana sırlarını açıkladı: Vücutları kuş şeklinde çıbanlarla doluydu ve çıbanlar geçene kadar beklemek zorunda kalmışlardı.

İşkence

Michio sürekli kendi bronz heykelinin dikilmesini istediğini söylüyordu.

"Bunu nasıl gerçekleştirebilirim?" diye sordu öğretmenimize.

Öğretmen soruyu ciddiye aldı. "Şey," diye yanıtladı, "iki yol var. Çok ünlü olursanız, insanlar sizin onurunuza bir tane yaptırabilirler. Ya da çok zengin olursanız, evinizin önüne bir tane yaptırmak için para ödeyebilirsiniz."

Michio yokken hepimiz onunla dalga geçerdik. Okulumuzda onunla alay etmeyen tek çocuk Kanae'nin ablasıydı.

"Günümüzde bu tür bir hırsı olan çocuk sayısı çok az," dedi.

"Sanki sen de çocuk değilmişsin gibi," diye karşılık verdi Kanae. Kanae onu korkutmaya çalışıyordu, ama kız kardeşi her zamanki gibi sinmek yerine onu umursamadı bile.

O yılın sonlarına doğru Kanae'nin kız kardeşi ve Michio'nun, heykellerinin dikilmesi amacıyla hükümete karşı bir isyan planladıklarını öğrendik.

Söylentiler hızla yayılmaya başladı.

“Peki bu ne anlama geliyor, bir isyan mı?”

"Gizli anlaşmalar imzalamak gibi bir şey."

"Bombaları stokladıklarını duydum."

Kanae'nin kız kardeşi ve Michio, her şey yolundaymış gibi günlük hayatlarını sürdürdüler. Kanae bize, öğretmenimizin onlara bir uyarıda bulunduğunu söyledi.

“Bombaları nereye saklıyorlar?” diye sordum ona. Ama bilmiyordu. Kız kardeşi, Kanae'nin tehditlerine rağmen, ilk defa ayak diremiş ve yerinden

kımıldamayı reddetmişti. Bu durum Kanae'yi gerçekten çok kızdırdı. Hiçbir kanıt olmadığı için öğretmenimiz harekete geçmekten acizdi.

Hükümet, Yeni Yıl'dan kısa bir süre sonra devrildi. Gazeteler, haberi büyük manşetlerle duyuran özel bir baskı yayınladı: NHK DEVRİMCİLERİN ELİNDEN GELDİ
ORDU! BAŞKAN REHİN ALINDI!

Sıkıyönetim ilan edildi. Sabahtan akşama kadar, Japonya Yayın Kurumu NHK, devrimciler tarafından yayınlanan sıkıcı videoları gösterdi. Kanae, *Sağlıklı Bir Yaşam İçin İpuçları* ve *Maaşlı Çalışanlar İçin Öğle Yemeği* gibi programların iptal edilmesine isyan etti. Gerçekten de böyle şeyler mi izliyordu? Hiçbir mantığı yoktu.

Devrimci Ordu baharda düştü. Başkan serbest bırakıldı ve her şey normale döndü. Michio ve Kanae'nin kız kardeşinin Devrimci Ordu'da ne gibi roller üstlendiğini, hatta olaylara karışıp karışmadıklarını bile hala bilmiyorduk.

Devrim bastırıldıktan kısa bir süre sonra gözden kayboldular. Ancak altı ay sonra okula geri döndüler. Kanae'nin kız kardeşi saçlarını parlak kırmızıya boyamıştı, Michio ise kolunun altında bir trompet taşıyor ve sürekli ayak parmağıyla ritim tutuyor gibiydi.

Kanae kız kardeşini acımasızca sorguya çekti, ama kız kardeşi hiç tereddüt etmeden sakinliğini korudu.

Yan komşularımızdan ikisinin de vahşice işkenceye maruz kaldığını duyduk.

Sabahki toplantımız sırasında Michio'ya fısıldadım: "Korkunç muydu?"

"Yok canım," dedi başını sallayarak. "Her şey harikaydı." Tam olarak neyin bu kadar harika hissettirdiğini söylemedi.

Sonuç olarak, Michio'nun hiçbir zaman kendi heykeli yapılmadı, ancak elli yıldan fazla bir süre sonra Kanae'nin kız kardeşinin üç heykeli dikildi. Ancak bu heykellerin hiçbirinin devrimle bir ilgisi yoktu.

Levrek Balıkçılığı

Şehre bir diplomat geldi.

Haberi yayan Hachirō oldu.

"Diplomat da ne demek?" diye sordu Kanae, ağzından tükürükler saçarak.

"Bu, iki ülke arasında arabuluculuk yapabilen birine veya bir heyetin parçası olan birine benziyor."

Kanae, Hachirō'nun cevabından memnun kalmadı. "Bu çok belirsiz," diye homurdandı.

“Ama onlar böyle yapıyorlar.”

"Bu adamı gerçekten gören oldu mu?" diye ısrar etti.

"Apartmandaki yaşlı adam, onun taksisine birkaç kez bindiğini söylüyor."

Bu, Kanae için her şeyi kesinleştirdi. "O zaman o sahtekar. Gerçek bir diplomatın kendi arabası ve şoförü olurdu."

Ama diplomat sahte değildi. Apartmanın yanına bir elçilik binası inşa edildi ve bir süre sonra garaja şoförlü parlak siyah bir araba yerleştirildi. Binanın üzerine tuhaf bir tasarıma sahip ulusal bir bayrak çekildi ve daha önce hiç görmediğimiz bir insan kalabalığı gece gece kapılarından geçmeye başladı.

İşin garip yanı, diplomatı kimse görmemişti. Hatta onunla birlikte yolculuk eden taksi şoförü bile.

"Hayır, onu tanıdığımı söyleyemem," dedi yaşlı adam şaşkınlıkla başını sallayarak. "Aynada bir insan silueti gördüm, ama hatırlayabildiğim tek şey bu. Yüzü, kıyafetleri, sesi... Hiçbir şey aklıma gelmedi."

Söylentilere göre diplomatın hobisi balık tutmaktı. Her pazar, şehrin kenarındaki yapay göle gider, orada bir sürü levrek yakalayıp tekrar suya bırakırdı.

"Hangi göl?" diye haykırdı Kiyoshi Akai. "Bu kasabada göl var mı ki?"

Bu durum biraz kargaşaya neden oldu. Kimileri her zaman bir göl olduğunu söylerken, kimileri de doğduklarından beri böyle bir gölün var olmadığını iddia etti. Gerilim arttı ve neredeyse silah sesleri duyuldu.

Kasabadaki hisse senetlerinin değeri hızla düştü ve suç oranları fırladı. Giderek daha fazla genç erkek askerlik hizmetine karşı çıktı ve sürgünlerin sayısı arttı.

Farkına bile varmadan, insanlar yer üstünde yaşamayı terk edip, daha güvenli buldukları mağaralara ve mahzenlere sığınmaya başlamışlardı. Çocuklar okula gitmek için hayatlarını riske atmak zorundaydı, bu yüzden nadiren okula gidiyorlardı, ancak öğretmen sayısı o kadar azdı ki bu pek bir fark yaratmıyordu. Yaş gruplarına göre, küçük çocuklara kadar uzanan genç çeteleri, kasabayı harap eden bölge savaşlarında birbirleriyle savaşıyordu. Yer üstünde faaliyet gösteren tek işletme, artık eroin ve amfetamin ticareti yapan uyuşturucu satıcılarının uğrak yeri olan Love adlı mekandı. Belki de değişmeyen tek şey, işletme sahibinin her gece karaoke makinesinde "Hardly Worth Confessing" şarkısını söylemekte ısrar etmesiydi.

On yıl geçti, sonra yirmi yıl ve daha fazlası, kasaba hayalet kasabaya dönüştü. Yine de elçilik gelişmeye devam etti. Tuhaf bayrak çatısından dalgalanıyor, diplomatın şoförlü arabası yeni cilasıyla parıldıyordu.

Sonra bir gün her şey normale döndü.

Şehrin sokakları temizlendi, okullar yeniden açıldı ve yıkıma uğramış vatandaşlar gençliklerine ve sağlıklarına kavuştular. Şehirdeki hisse senedi kavramı ve askerlik hizmeti uygulaması ortadan kaldırıldı.

Sonrasında, diplomatın uzaydan gelen ve kitlesel hipnoz deneyi yapan bir uzaylı olduğu söylentileri fısıltılarla yayıldı, ancak bunun doğru olup olmadığı bilinmiyordu. Bugün bile, diplomatın her pazar yapay gölde levrek avlarken görüldüğü söyleniyor. Bunu doğrulamak için oraya giden kimse olmadı.

Güvercin hastalığı

Güvercin alerjisi vakalarının ilki Mayıs tatillerinden hemen sonra ortaya çıktı.

Kurban orta yaşlı bir çiftçiydi, ancak fark edilmesi uzun zaman aldı, bu yüzden teşhis konulduğunda zaten oldukça kötü durumdaydı. Hasta yatağında sürekli gıdaklıyor ve ötüyordu. Güvercin hastalığına yakalanmış bir kişi konuşmaya çalışırken güvercin gibi ses çıkarır. Şiddetli vakalarda, vücutları da güvercin benzeri özellikler kazanmaya başlar. O kadar bulaşıcıdır ki, hastalara bakanların çoğu da hastalığa yakalanır.

"Belirtileri ne kadar hafif olursa olsun, herkes derhal test yaptırmalı!" Belediye tarafından görevlendirilen hoparlörlü bir minibüs sokaklarımızda devriye geziyor ve yüksek sesle duyurular yapıyordu.

“Çocuklar her ne pahasına olursa olsun okula gitmemelidir. Hastalığa yakalandıysanız, doğrudan hastanenin izolasyon bölümüne gidin.”

Bu talimatlara rağmen, hafif semptomları olanlar genellikle ağızlarını kapalı tutarak tespit edilmekten kaçınabiliyorlardı.

Kiyoshi Akai bize, "Sorun şu ki, izolasyon koğuşunda servis ettikleri yemekler gerçekten iğrenç," diye ders verdi. Kendisi güvercin hastalığı konusunda uzman olduğunu iddia eden Akai'nin tek yetkinliği, ilk vakayı yakından görmüş ve çiftçinin vücudunun nasıl dönüştüğünü kendi gözleriyle izlemiş olmasıydı.

“Önce göğsünüz güvercin gibi dışarı çıkmaya başlıyor. Sonra gözleriniz kocaman ve yuvarlak oluyor. Son olarak da güvercin gibi yürümeye başlıyorsunuz. Belinizden öne doğru eğilmeye başlıyorsunuz ve hareketleriniz düzensizleşiyor,” diye anlattı Kiyoshi, tükürükler her yere saçılırken.

Hepimiz korkmuştuk, tek bir istisna dışında: Kanae'nin kız kardeşi. "Göğsün genişliyor ve gözlerin büyük ve yuvarlak oluyor," diye mırıldandı. "Bununla yaşayabilirim."

Güvercin hastalığının en büyük sorunu, zihninizin güvercin gibi davranmaya başlamasıydı. Birbiri ardına yumurta bırakmanız, her yere dışkınızı saçmanız ve böceklerin peşinden koşmanız zaten yeterince kötüydü; daha da büyük sorun yaratan şey ise düşünce biçiminizdi.

Birincisi, ileriyi düşünme yeteneğinizi tamamen kaybettiniz. Tek derdiniz, içinde bulunduğunuz o an olup bitenlerdi. Hastalık yayıldıktan sonra, kasabamız birkaç ay boyunca korkunç bir haldeydi. Her şey tam bir karmaşaydı, kimse zamanında olmaya dikkat etmiyordu ve tüm işler durdurulmuştu. Ancak bunların hiçbiri hastalığa yakalananları rahatsız etmedi. Kısa süre sonra neredeyse herkes hastalığa yakalandı ve insanlar günlük hayatlarının kaosu içinde mutluluk içinde yaşamaya devam ettiler.

"İstediğimiz kadar böcek yiyelim! İstediğimiz kadar bebek yapalım!"

Bu anlayış herkesi cesaretlendirdi ve aslında bu dönemde gebelik oranı hızla arttı.

Güvercin gribine sadece bir kez yakalanabiliyordunuz, bu da salgın geçtikten sonra tüm kasabanın bağışıklık kazandığı anlamına geliyordu. Yaklaşık altı ay sonra yeni vaka kalmadı ve işler yavaş yavaş normale döndü. O süre boyunca yaşananlar hakkında hepimiz sessiz kaldık, böylece topluluğumuzun dayanışması daha da güçlendi.

Kasabada hastalığa yakalanmayan tek kişi Kiyoshi'ydi. Çok üzgündü. Aramızda güvercin hastalığına yakalanma olasılığı en yüksek olan kişinin o olması, durumu daha da kötüleştiriyor gibiydi.

İnsanlar onun bu konuda ne kadar hassas olduğunu fark edince, onunla alay etmeye başladılar. "Ne kadar küçük gözlerin var!" diye dalga geçerlerdi. Çünkü güvercin hastalığından iyileşenlerin bile karakteristik yuvarlak gözleri olurdu. Çiftçi özellikle Kiyoshi'ye bahçesinde böcek yiyerek dolaşmanın ne kadar harika bir his olduğunu anlatmayı severdi; bu da hastalığın bir başka kalıntısıydı. Kiyoshi hiç cevap vermezdi, ama adamın bunu yapmasını gözünün ucuyla izlerdi.

Spor Günü

Kanae, sanki büyük bir sır paylaşıyormuş gibi, "Yine Spor Günü düzenleyecekler," dedi.

Okulumuzun son Spor Günü üç yıl önce gerçekleşmişti. Polis departmanı sponsorluğunu üstlenmişti, bu da etkinliklerin dövüş sanatları ve atıcılık etrafında yoğunlaşmasının nedenini açıklayabilir. Okulumuzdan üç öğrenci birincilik ödülü almıştı: Kiyoshi Akai judoda 30 Kilo ve Altı kategorisinde, Dolly Kawamata karatede Kata kategorisinde ve Kanae'nin kız kardeşi ilkokul seviyesindeki havalı tüfek yarışmasında. Kanae'nin kız kardeşinin şaşırtıcı başarısı -bir yıldan az süredir atıcılık yapıyordu- polisi evine bir görevli göndermeye teşvik etmişti, ancak Kanae onu kesin bir dille reddederek gelecekteki planlarının ölülerle iletişim kuran bir medyum olmak olduğunu söylemişti. Ailesi, yarışmada kullandığı Walther havalı tüfeğini oturma odalarının duvarına asmıştı: Ertesi yıl evlerine hırsız girdiğinde ve suçlular anne babayı rehin aldığında, Kanae silahı kaptı ve onlarla yüzleşerek çatışmayı sona erdirdi.

Kanae, kız kardeşine zafer edasıyla, "Havalı tüfek kullanabilen tek kişi sen değilsin," diye böbürlenmişti. İşte o zaman ne kadar kıskanç olduğunu anladık. Bu arada, kız kardeşi o sırada dağlarda, bir tür eğitim kampında, yeni yeni ruhani medyumlar yetiştirmeye başlayan bir grupla birlikte inzivaya çekilmişti.

Bu seferki sponsor yerel Marunaka Bankasıydı. Bankacıların planı, kapılarını açıp etkinlikleri kendi binalarında düzenlemekti. Bunlar arasında en iyi kredi değerlendirmesi, doğrudan mevduatlar için en iyi dolandırıcılık önleme stratejisi, finansal ürünlerin en iyi pazarlaması, en iyi çek tahsil

prosedürü ve banka reklamları için en iyi çizgi film karakteri yarışmaları yer alacaktı.

En popüler olanı ise açık ara farkla para sayma yarışmasıydı; herkes ellerini havaya kaldırdı. Kiyoshi, Michio ve diğerleri o kadar yüksek sesle bağırdılar ki, sınıfın penceresi çatladı.

Sonunda yarışmacıları seçmek için taş-kağıt-makas yöntemi kullanıldı, ancak Kiyoshi ve Michio kaybedince, hayal kırıklıklarından o kadar şiddetli bir şekilde yere ayaklarını vurdular ki, yer döşemelerinden birini kırdılar.

Kanae hiçbir etkinliğe el kaldırmadı, para sayma yarışmacıları seçilirken bile sakinliğini korudu. Defterine hararetle bir şeyler karalamaya devam etti, sadece arada bir erkeklerin çıkardığı gürültüye göz atıyordu.

"Ne yazıyorsun?" diye sordum.

"Hayali yatırım portföyüm," diye yanıtladı.

Kanae, bu portföyü üçüncü sınıftan beri oluşturuyordu. Şu anda kağıt üzerinde otuz milyon yenin üzerinde bir değere sahipti, ancak başlangıçta sadece on bin yenlik hayali bir fonla işe başlamıştı. Bununla oldukça gurur duyuyordu.

"Yani şu anda bankada gerçekten otuz milyonunuz mu var?" diye hayretle sordum.

Alaycı bir şekilde homurdandı. "Sana söylemiştim, bu hayali bir portföy," dedi.

"Hayat Oyununda zengin olmak gibi bir şey mi?"

“Biraz farklı. Ama tamamen değil.”

Benden yüzünü çevirip tekrar defterine döndü. Kulaklıklarını taktığını fark ettim. Radyo dinliyordu.

Sonbaharda düzenlenen Spor Günü'nde bu sefer yetişkinler kazandı. Para sayma, finansal ürünlerin en iyi pazarlaması ve diğer neredeyse tüm yarışmalarda birinci oldular. Çocuklar gerçekten hayal kırıklığına uğradı. Sadece Romi Kawamata bir ödül kazandı; "Cehennemden Gelen Deniz Tavşanı" adlı çizgi film karakteriyle en iyi çizgi film karakteri dalında ikincilik ödülü aldı. Birincilik ödülü ise elbette çizgi film köpeği gönderen köpek okulu müdürüne gitti.

“Bu çok eski,” diye yakındılar çocuklar. “Çizgi film köpekleri artık hiç havalı değil.” Ama jüri üyeleri bankanın yöneticileriydi, bu yüzden

kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.

Kanae yarışmalara katılmadı, bunun yerine enerjisini günlük alım satım işlemlerine verdi ve sonunda net servetini elli milyon yenin üzerine çıkardı. Okulun penceresindeki ve zeminindeki çatlaklar asla onarılmadı ve yerel bankanın düzenlediği, hiçbir fiziksel aktivite içermeyen Spor Günü'nün hatırası olarak kaldı.

Meyve

Mahallemize bir prenses taşındı.

“O sadece yaşlı bir kadın,” diye kıkırdadı Michio ve Kiyoshi Akai, ama biz kızlar gerçeği biliyorduk, bu yüzden bir soruşturma başlatmaya karar verdik. Prenses, kasabanın kuzey tarafında, bahçesinde Noel gülleri ve ön kapısının üzerinde kemer gibi uzanan yabani güller bulunan şirin küçük bir bungalovda yaşıyordu. Bungalovun duvarları açık yeşil, kapısı ise çikolata kahverengisiydi.

Prenses sabahları bahçesinde çalışır, öğlenleri yerel pazara gider ve öğleden sonralarının çoğunu parkta güneşlenerek geçirir, arada sırada da Love adlı mekana uğrar, orada sahibiyle dondurucudan çıkardığı ısıtılmış pilav eşliğinde sohbet ederdi. Hava kararmadan eve döner, dantelli perdelerini kapatır ve ışığı yakardı. Akşam yemeğini hazırlamak için tam bir saat harcardı; hazırlıkların ortasında evden nefis bir koku yayılırdı. Hareketlerini perdelerin arasından görebilirdik. Yemeğini yer, ortalığı toplar, sonra da sallanan sandalyesine oturup kitap okurdu.

Bu modeli tam olarak belirlememiz bir ayımızı aldı.

Bütün gün okulda olduğumuz için, onu sürekli takip edebilecek biri olsun diye sırayla hasta numarası yapıyorduk.

"Tahmin ettiğim gibi!" diye haykırdı Kanae. "Sadece bir prenses bu kadar sıkı bir programa bağlı kalabilirdi!"

Biz kızlar için prenses, masal kitaplarından çıkmış bir figür gibiydi. Fareler tarafından büyütülmüş, yetişkinliğe eriştiğinde bir kurbağa tarafından baştan çıkarılmıştı. Sonra ondan kaçmak için evden ayrılmıştı. Birçok zorluğun ardından bir prensle tanışıp evlenmişti. Sonunda onu da

terk etmiş ve sonraki elli yıl boyunca sınırsız özgürlük ve lüks içinde yaşamış, ardından yeraltı dünyasının bir figürü olmuştu. Ta ki bir gün bundan bıkıp ortadan kaybolana ve yerini gizlemek için büyük çaba sarf edene kadar. Öldüğüne dair söylentiler yayılmıştı; ancak şimdi, aradan uzun yıllar geçtikten sonra, prens ve onu arayan gangsterlerden uzakta, bizim mahallemize gelmişti.

“Hayatı mükemmel, sence de öyle değil mi?”

"Evet. Hatta bir prensle evlendi."

"Ve bir sürü para kazandı."

"Ve bütün erkekleri ezdi geçti, onlar da hâlâ her yerde onu takip ediyordu."

“Ama bir prensesin başparmağından daha büyük olmaması gerekmiyor mu?”

"Derler ki, evlendikten sonra normal bir insan kadar kilo aldığı için prensle ayrılmışlar."

Kanae'nin ablası, "Yok artık," diye araya girdi. "Masallara inanmıyor olmalısınız," diye bizi uyardı.

Ama hiçbirimiz dinlemedik. Aklımızda başka şeyler vardı. Mesela, bir prensle nasıl tanışılırdı? Ya da bir kurbağadan nasıl kurtululurdu? Ya da yeraltı dünyasının bir figürü nasıl olunurdu? Bu gizli arzularla boğuşarak, prensese yaklaşmanın bir yolunu, herhangi bir yolunu aradık. Ancak hiçbirimiz ona yaklaşacak kadar cesur değildik. Bu yüzden, Dolly Kawamata ve prensesi sokakta sessizce konuşurken görünce, sakinliğimizi kaybettik.

Prenses, Dolly'ye "Buralardan mı kızlar?" diye sordu, bizi kastederek.

Dolly endişeyle başını salladı.

Prenses, küçümseyici bir tonla, "Gördüğüm kadarıyla, bu mahalledeki çocuklar pek de sofistike sayılmazlar," diye devam etti. Dolly'ye omuz silkti ve bize bir bakış bile atmadan uzaklaştı. Ancak o zaman Dolly, prensesin Amerika Birleşik Devletleri'ndeki dönemlerinde ailesinin yan komşusu olduğunu açıkladı. Dolly bize, geceler boyu Rolls-Royce ve Jaguar marka arabalarla gelen erkeklerin prensesi ziyaret ettiğini ve şampanya şişelerinin patlama seslerinin duvarların ötesinde yankılandığını anlattı.

Kanae, büyük bir merakla, "Anlat bakalım Dolly," diye sordu. "Az önce onunla ne konuşuyordunuz?"

"Ona, kimsenin fark etmeden birini nasıl zehirleyebileceğini sordum."

Prensesin Amerika'daki arka bahçesine en az on ceset gömdüğüne dair sürekli bir söylenti vardı. Ancak Dolly'ye doğru yola girdiğini ve kasabamızda kimseyi öldürme planı olmadığını söylemişti.

Kanae, "Burada öldürmek istediğin biri var mı?" diye sordu.

Dolly güldü. "Evet," dedi. "En azından iki kişi."

Yıllar sonra, bir seri katil Japonya genelinde düzinelerce insanı zehirlediğinde, prenses çoktan ölmüştü, ama Dolly gayet iyi durumdaydı. Hatta o yıl, Kawamataların arka bahçesindeki meyve ağaçlarının dalları o kadar çok meyveyle doluydu ki neredeyse yere değiyordu.

Beyaz Güvercin

Kanae'nin ablası, son okul gezisinde tuhaf bir şey fark etti.

Bu büyük bir gezi değildi. Otobüse binmelerine bile gerek kalmadı: Sadece kuzeydoğuya doğru, Altın Dağı'nın zirvesine giden patikanın başladığı yere kadar yürüdüler ve oradan yukarı doğru tırmandılar. Dağ sadece üç yüz metre yüksekliğinde. Okuldan patikanın başlangıcına yürümek bir saat, zirveye ulaşmak ise bir buçuk saat sürdü.

Kanae'nin kız kardeşinin sınıfta hiç arkadaşı yoktu. Diğer çocuklar hep birlikte bir şeyler yaparken—şarkı söylerken, öğretmen tarafından saklambaç oynadıkları için azar işitirken, paylaştıkları sırlar yüzünden kıkırdarken—o, gözlerini yere dikmiş, grubun arkasında tek başına somurtarak yürüyordu.

Sınıf temsilcisi Yamagami, öğretmenin isteği üzerine defalarca "Gel, bizimle birlikte yürü" diye teşvik etti, ama kız yerinden kıpırdamadı. On yedi denemeden sonra Yamagami sonunda pes etti.

Aslına bakılırsa, Kanae'nin kız kardeşi bir gece önce kehanet niteliğinde bir rüya görmüştü.

Rüyasında ufak tefek yaşlı bir kadın ve ondan on kat daha büyük yaşlı bir adam vardı. Yaşlı adam kadını ayaklarının altında ezmeye çalıştı, ancak kadın çevik bir şekilde havaya sıçrayarak ondan kurtuldu, ta ki adam tamamen bitkin bir halde yere yığılana kadar. Tereddüt etmeden, minicik bir iğne alıp adamın hayati bir noktasına sapladı ve onu neredeyse öldürdü.

"Evlilik ne kadar harika değil mi!" dedi yaşlı kadın. "İstediğiniz zaman birbirinizi böyle incitebilirsiniz!"

Yaşlı çift, altın evlilik yıldönümlerini çok uzun zaman önce kutlamış ve "ölüm bizi ayırana kadar" birlikte olmaya doğru ilerliyorlardı. Yine de

gardlarını hiç indirmiyor, her biri diğerine ölümcül bir darbe indirme fırsatını kolluyordu. Kanae'nin kız kardeşinin rüyalarına düzenli olarak, yaklaşık haftada bir kez giriyorlardı.

Yaralı yaşlı adamın ağzından bir baloncuk çıktı. İlk başta bir sabun köpüğü büyüklüğündeydi, ama büyüdükçe büyüdü ve sonunda Kanae'nin kız kardeşi kendini içeride görebildi. Görüntü bulanıktı, ama ertesi gün tırmanacağı dağ yolundan garip bir nesne aldığını gördü. Yamagami'yi bu yüzden geri çevirmişti; eğer sınıf arkadaşları onu görürse, bulduğu her şeyi onlarla paylaşmak zorunda kalacaktı.

Zirveye ulaştıklarında herkes bento kutularını çıkardı. Ancak Kanae, o sabah evden çıkmadan hemen önce kız kardeşine kötü bir oyun oynamıştı; kutusunun içindekileri (kızarmış tavuk, küçük bir omlet ve pirinç topları) gizlice bir sürü natto ile değiştirmişti. Kanae'nin kız kardeşi, sokağının köşesine vardığında bunu fark etmişti, ama pek de umurunda değildi; tek derdi, rüyasında kehanet edilen o garip nesneyi olabildiğince çabuk bulmaktı. Sınıfını öğle yemeğine bırakıp bir hayvan izini takip ederek ormana girdi.

Belli bir noktada yol sona erdi. Her yer karanlıktı. Sonra ileride bir parıltı gördü. Işık, bir bambu korusundan geliyor gibiydi.

"Bu da ne?" diye küfretti Kanae'nin kız kardeşi. "Ay Bakiresi Prenses Kaguya'yı bulmak için bunca yol mu? Kimin buna ihtiyacı var?"

Daha yakından baktığında ise ışığın bambudan değil, bahçe hortumuna benzeyen uzun, yumuşak bir bitkiden geldiğini fark etti. Bitkiyi kökünden kopardı. Gövdeden çıkan şey beyaz bir güvercine benziyordu ve inanılmaz derecede kötü kokuyordu. Ama ne bir kuş, ne bir tanrı, ne de bir cindi, sadece çok pis kokan bir *şeydi* . Kanae'nin kız kardeşi yemek kutusunu çıkardı, natto kalıntılarını kazıyıp yerine o kötü kokulu şeyi koydu.

Dağdan aşağı inerken, Kanae'nin kız kardeşinin sınıf arkadaşları ondan daha da uzak durmaya başladılar. Çok kötü kokuyordu. Eve döndüğünde ve yemek kutusunun kapağını açtığında, pis kokulu, güvercine benzeyen şey odasında kanat çırpmaya başladı. Kanae'nin ne sakladığını keşfederse, hemen ondan kurtulacağını biliyordu, bu yüzden onu kutuda sakladı. Ondan sonra bir daha hiç yanından ayrılmadı; okula giderken ve dışarı çıkarken onunla birlikteydi ve odasına döndüğünde de onunla kalıyordu.

Yavaş ama emin adımlarla, o garip beyaz güvercin benzeri *şey* büyüdü. Yemek kutusuna sığamayacak kadar büyüdüğünde, onu serbest bıraktı. Ancak her gece geri geliyor, içeri girmesine izin verene kadar penceresini gagalıyordu.

Bu garip *şey* olgunlaştıkça şekil değiştirdi; beyaz bir güvercinden büyük yeşil bir çekirgeye benzeyen bir şeye, sonra da birdenbire insan şeklini almış bir şeye dönüştü. Hâlâ kötü kokuyordu, ama Kanae'nin kız kardeşi ona kıyafet giydirdiğinde, onun yaşıtlarında bir erkek çocuğuna benziyordu.

Kanae'nin kız kardeşi oğlana "Büyükbaba" diye seslenirdi. Her gün "Hey, Büyükbaba" diye seslenir, minicik bir iğne alır ve onu hayati bir yerinden, genellikle de arkadan, batırmaya çalışarak etrafında koşardı.

Ancak oğlan çok hızlıydı, bu yüzden kadın nadiren başarılı oluyordu. Genç bir adam olduğunda ise işler daha da zorlaştı.

Kanae Fransa'ya okumaya gittiğinde, genci büyütmek daha özgür ve kolay bir iş haline geldi. O zamana kadar Kanae'nin kız kardeşi onu çatının altındaki bodrumda tutuyordu, ancak Kanae'nin odası boşaldığında orada kaldı ve gün boyu bolca cinsel ilişkiye girdiler. Ailesi elbette evdeydi, ancak çocuklarının aksine rahat bir çift oldukları için genç adamın varlığını hiç fark etmediler.

Genç adam en verimli çağına, ardından da orta yaşa ulaştı. Kanae'nin kız kardeşi ise otuzlu yaşlarına girdi.

"Hey, dede," dedi bir gün. "Evlenmeye ne dersin?"

Orta yaşlı adam başını salladı. O zamanlar Kanae'nin kız kardeşi, Dehşet Dağı olarak bilinen Osore Dağı'nda, ölülerin sesleriyle iletişim kurmak isteyenlere hizmet veren ünlü bir itako medyumuydu. Ona iyi para ödüyorlardı, bu yüzden dağın eteğinde kendisi ve orta yaşlı kocası için muhteşem bir ev inşa edebilmişti. Artık kötü kokmuyordu; aksine, tatlı mizacı, karısının ağzından ölü akrabalarının konuşmasını dinlemeye gelen genç kadınlar arasında popüler olmasını sağlamış ve bu da sayısız ilişkiye yol açmıştı. Kanae'nin kız kardeşi elbette bunları biliyordu, ama onu rahat bırakmıştı—onunla yüzleşmek baş ağrısı olurdu ve ayrıca o gerçek bir insan değil, sadece tuhaf bir *şeydi* .

Kanae'nin kız kardeşi altmış yaşındayken, devasa bir meteor dünyayı tehdit etti. Fizikçiler bir yıl önce yörüngesini hesaplamış ve nereye

çarpacağını belirlemişlerdi. Çarpacağı yer mi? Tam olarak Kanae'nin kız kardeşinin ilkokul gezisine gittiği yer olan Altın Dağı.

Kanae'nin kız kardeşi bir başka kehanet rüyası daha gördü. Rüyada, orta yaşlı kocası düşen meteoru başarıyla savuşturdu.

Ertesi sabah uyandığında ona sordu: "Ayrılmak zorunda olduğumuz için üzgünüm," dedi, bir gözyaşını silerek. "Ama evet, senin için onu püskürteceğim."

Bu sözleri söyler söylemez şekli beyaz bir güvercine dönüştü. Gökyüzünde gittikçe yükseldi, yükseldikçe daha da irileşti, öyle ki meteorla kafa kafaya karşılaştığında ikisi de büyük bir bulut içinde birleşti ve bu bulut kar gibi yeryüzüne indi.

Kahraman ilan edilen Kanae'nin kız kardeşi, gittiği her yerde coşkulu alkışlarla karşılandı ve ülke genelinde heykelleri dikildi. Bu onun çocukluk hayaliydi, ancak heykeller dikildiğinde kalbinde hiçbir sevinç yoktu. Bunun yerine, günlerini sessizce düşünerek, aklı artık var olmayan o garip *şeyde* geçirdi. İnsan formunu terk edip beyaz bir güvercine dönüştüğünde, iğrenç kokusu da geri dönmüştü. Ölümüne kadar Kanae'nin kız kardeşi o kokuyu bir kez daha duymayı özledi.

Göz Tıbbı

Bana bazı insanların yumurtadan çıktığını öğreten kişi Miranda Kliniği'nden Dr. Miranda'ydı.

Miranda kulağa yabancı bir isim gibi geliyor, biliyorum, ama aslında Japonca bir isim. Ancak, garip kanji kombinasyonu onu bir motosiklet çetesi üyesine aitmiş gibi gösterdiği için Dr. Miranda, onun yerine katakana ile yazmaya karar verdi.

Gençliğinde bir üniversite hastanesinde çalıştıktan sonra, Dr. Miranda kırklı yaşlarının başında kişisel nedenlerle işinden ayrıldı ve ellili yaşlarında Japonya'ya dönüp Miranda Kliniği'ni açmadan önce birkaç yıl dünyayı gezdi. Şehrin dışındaki yetmiş yıllık küçük, iki katlı bir binayı kiraladı, zemin katını kliniğe, üst katını ise konutuna dönüştürdü.

Onun yetenekleri hakkındaki görüşler farklılık gösteriyordu: Kimileri onu iyi bir doktor olarak görürken, diğerleri onu tamamen bir şarlatan olarak nitelendiriyordu. Bu nedenle, kasabadaki hemen herkes kliniğini bilse de, ondan faydalananların sayısı nispeten azdı.

Nezle geçirdiğimde kliniğe giderdim, kısmen de nadiren kalabalık olduğu için. Doktor Miranda her türlü vakayı halledebileceğini iddia ediyordu, bu yüzden kulağıma bir böcek kaçtığında oraya gittim ve hiç tereddüt etmeden onu çıkardı. Daha önce hiç böyle bir böcek görmemiştim.

"Bu tür Orta Afrika'ya özgü," dedi başını sallayarak. "Nereden aldınız?" Elbette hiçbir fikrim yoktu. Ondan sonra Dr. Miranda ile etrafta hasta olmadığı zamanlarda oturup dedikodu yapardık. Kendisi bir böcek koleksiyoncusuydu ve kulağımdan aldığı böceği koleksiyonuna eklemekten çok mutlu olmuştu.

Yağmurlu mevsimde, işlerin yavaşladığı, alerji ve gripten muzdarip hastaların azaldığı bir dönemde bana yumurta insanlarından bahsetti.

"Buralarda epey var," dedi, sanki hiç önemli bir şey değilmiş gibi.

“Bunu nasıl anladınız?”

"Tıp eğitimi belirtileri tanımamıza yardımcı olur, ancak en önemli şey kişinin doktor sezgisidir."

Bana köpek okulunun müdürüyle Michio'nun yumurtadan çıktığını itiraf etti.

“Peki bunu nereden biliyorsunuz?”

“Bir durup düşünün. İkisi de bizden biraz farklı, değil mi?”

Bir dakika düşündüm ama yine de anlayamadım.

"Yani," diye devam ettim, "yumurtadan doğan insanlar aslında insan değil mi?"

“Elbette hayır. Tüm memeliler canlı doğurur.”

"Ha? Yani bunlar memeli bile değil mi?"

"Şey, istisnalar var elbette; örneğin ornitorenk gibi. Sanırım onları da dahil edebiliriz."

Doktor Miranda'nın sesi oldukça kibirli bir hal almıştı. Bir sumo güreşçisi gibi karnına vurdu.

Mahallemizdeki insanlara daha çok dikkat etmeye başladım. Sokaklarda dolaştım, davranışlarını ve yüzlerini, eğilimlerini ve en sevdikleri yemekleri inceledim, sonunda kimin yumurtadan çıktığına ve kimin çıkmadığına karar verdim.

Bir süre sonra, neredeyse herkesin yumurtadan çıktığını fark ettim. Kanae ve kız kardeşi, Kiyoshi, Dolly ve Romi, Love'ı işleten kadın, hatta anne babam bile - hepsi yumurtadan çıkmıştı.

Tek istisna Dr. Miranda'ydı.

“Doğru,” diye inledi. “İşte bu yüzden çok yalnızım. Yalnızlığımı anlayabiliyor musun?”

"Hayır, yapamam."

"Hayır, elbette yapamazsınız."

Sigara dumanı her yeri kaplamıştı. Muayene odası tütün kokuyordu ve Dr. Miranda'nın hemşiresi yan odadan başını uzatarak şikayette bulundu.

“Çalışanlarımın bana nasıl davrandığını görüyor musunuz? Bu kadar yalnız olmam şaşırtıcı mı?”

“Anlıyorum,” diye yanıtladım. Doktor Miranda ne kadar yalnız olursa olsun, ona sempati duymakta zorlandım.

Yumurta bırakmak görünüşe göre çok keyifli bir deneyimdi.

"Yumurtalarını bıraktıklarında, bu özel hormonları salgılıyorlar," diye açıkladı.

Bir gün yumurta bırakabilir miyim diye merak ettim.

Dr. Miranda bir an bana dik dik baktı. "İnsanlar yumurta bırakamaz," diye belirtti.

"O halde her şeyi uydurdun mu?"

“Saçmalık. Bu sadece gerçek bir insan olduğunuz anlamına geliyor. İnsan dünyaya çok nadiren gelir.”

O halde ben de Dr. Miranda kadar yalnız olabilir miyim? Ona göre yalnızlığın en iyi çaresi, antibiyotik ve haşlanmış brokoli karışımından yapılan bir göz ilacıydı. Antibiyotikler için reçete gerekiyordu, ancak Dr. Miranda ihtiyaç duyduğum her an bana bir tane verebileceğini söyledi.

Ağırlıksızlık

Uzun bir aradan sonra ilk kez yerçekimsiz ortam uyarısı aldık.

"Afet Hazırlık Ofisi'nden duyuru. Bugün öğleden sonra saat 14:00 ile 17:00 arasında yerçekimsiz bir olayın gerçekleşme olasılığının yüzde seksen olduğu bilgisi bize ulaştı. Lütfen bu saatler arasında içeride kalın. Herhangi bir nedenle dışarı çıkmanız gerekiyorsa, lütfen iyice ağırlıklandırarak sabitleyin. Bu, Afet Hazırlık Ofisi'nden gelen bir mesajdır."

Bu yayın, sabah boyunca mahallemizin çeşitli yerlerine yerleştirilen hoparlörlerden üç kez tekrarlandı.

Okul günümüz aniden durdu. Hepimiz konferans salonunda toplandık ve daha önce eğitimini aldığımız tahliye prosedürlerini izleyerek, eve dönüş yolculuğu için önceden belirlenmiş gruplara ayrıldık.

Grup liderimizin yeni bir öğretmen olmasından faydalanan Kanae, okul kapısından çıkar çıkmaz sessizce uzaklaştı. "Hadi gel," dedi elimi tutarak. Onu takip etmekten başka çarem yoktu.

Kanae önce çocukların sık sık oynadığı kum havuzuna gitti. Orada kimse yoktu. Sonra bizim takılmayı sevdiğimiz boş arsaya gitti. Orada da kimse yoktu. Son olarak, konut sitesinin en uzak tarafındaki ormana yöneldi.

“Hadi eve gidelim,” dedim ama Kanae sadece küçümseyen bir sırıtışla elimi daha da sertçe çekti. Sitenin ortasındaki büyük saat çoktan ikiyi geçmişti. Gerçekten de hafiflediğimi fark ettim. Ayaklarım ne kadar çırpınsam da yerden kalkmaya başlıyordu.

"Ağaçlara vardığımızda her şey yoluna girecek," diye beni rahatlattı Kanae, adımlarını hızlandırarak. El ele tutuşmuş bir şekilde, her adımda daha da yükseğe çıkarak ilerledik. Aşağı bakmak başımı döndürdü.

"Yoksulluktan büyük bir olay çıkarıyorsun," diye alay etti Kanae. "Yani, yerden daha bir metre bile yüksekte değiliz."

Ormanda başka birçok çocuk vardı ama tanıdık yüzler yoktu. Oldukça rahat görünen Kanae, bir ağaç gövdesine tutundu ve vücudunu dik tuttu, ancak vücudu çapraz hatta yatay bir yöne doğru uçma tehlikesi taşıyordu.

“Sırt çantanı at,” diye emretti. Hiç istemiyordum; en azından biraz denge sağlaması için ona güveniyordum. Ama o kadar korkutucu görünüyordu ki hayır diyemedim, bu yüzden eğilip çantamı çıkardım. Yumuşakça çalılıkların arasına düştü.

Bedenim gittikçe hafiflerken bir ağaca tutundum. Eşyalar uçmaya başladı: sırt çantam, kurumuş yapraklar, birinin düşürdüğü bir ayakkabı, bir mendil, bir alışveriş çantası. Düşen her şey şimdi gökyüzüne doğru yükseliyordu.

“Aa, aa, bakın!” diye sevinçle bağırdı Kanae. Sesi daha önce hiç duymadığım kadar çocuksu geliyordu. Biri hapşırdı ve sümük topları havaya uçuştu. Ayaklarımı çırptığımda, vücudum ileri doğru hareket etmek için zorlandı. Ağaçlardan elimizi bıraksaydık uçup giderdik, bu yüzden uzun kollu maymunlar gibi dikkatlice gövdeden gövdeye ilerledik. Kanae ormanın diğer tarafına ulaşmayı başardı.

“Hey, çocuklar!” diye biri arkamdan seslendi. O kadar irkildim ki neredeyse dengemi kaybettim. Kiyoshi Akai birdenbire ortaya çıkmıştı. Hemen arkasında, Kanae'nin ablası her zamanki kötücül bakışıyla bize dik dik bakıyordu. Sonra, biz farkına bile varmadan, ağaçtan ağaca sallanarak uzaklaştı, geride sadece o kötücül bakışı bıraktı.

Kiyoshi hayranlıkla, "Bu işte gerçek bir usta," dedi.

Ağırlıksızlık günün geç saatlerine kadar sürdü. Güneş batmaya başlayınca yerçekimi geri döndü. Vücutlarımız aniden ağırlaştı, daha ince ağaçların gövdelerini kırdı ve onlara tutunan çocukları yere savurdu. Sırt çantaları, mendiller, alışveriş poşetleri, sümükler... hepsi yere düştü. Neyse ki hiçbirimiz ciddi şekilde yaralanmadık.

Kiyoshi ile yerçekimsiz ortam uyarılarının ne kadar çok olursa o kadar iyi olacağı konusunda hemfikir olduğumuz için çok eğlendik, tam o sırada

Kanae'nin ablası, sanki sırtıma yapışmış gibi, tam omzumun arkasından konuştu.

"Çok fazla ağırlıksızlık osteoporoza neden olur, biliyor musun?" diye fısıldadı alçak sesle, beni şaşırtarak.

Saç

Beş yıllık bir aradan sonra, batı-güneybatıdan gelen bir fırtına, topluluğumuzun hemen dışına büyük bir kum yığını bıraktı. Bunun üzerine, bir Kum Festivali daha düzenlemeye karar verdik.

Yaklaşık bir kilometre çapında ve on metre yüksekliğindeki yığın, başlangıçta tırmanmak için çok yumuşaktı—kum sizi aşağı çekiyordu—ama sertleştirmek için çabalar sarf edildi. İki hafta sonra, üzerinde yürünebilecek kadar sağlam bir kum dağına dönüştürüldü. Bu, kasabanın tepeye geçici elektrik hatları ve su boruları çekmesine ve bir dizi çadır kurmasına olanak sağladı; bu işlem de iki hafta daha sürdü. Sonunda bu iş bittiğinde, insanlar yerleşmeye başladı.

Geleneksel olarak, Kum Festivali dindarlıkla iç içedir. Ancak mahallemizde neredeyse hiç kimse dindar değil. Sonuç olarak, bu gibi ara sıra düzenlenen festivaller her türlü inancın odak noktası haline geliyor. Büyükbaba Gölge, tanrıyı karşılamanın en popüler yolunun bir tür putperestlik olacağını tahmin etmişti, ancak tahminleri genellikle tutmadığı için insanlar onu dikkate almadı. Öğle uykusundan sonra akın ettikleri çadır, apartmanda yaşayan yaşlı taksi şoförünün çadırıydı. Geçmişte, tahminleri genellikle doğru çıkmıştı.

"Bahse girerim bu sefer bir kuş tanrısı olacak," dedi. "Kuşlara tapanlar bugün hüküm sürecek."

Çadırlar ücretsiz kullanılabiliyordu. Elektrik de ücretsizdi. Tek sorun, elektriğin akşam 10'da kesilmesi ve ertesi gün akşam 6'ya kadar tekrar açılmamasıydı. Bazıları festivalin başlamasını bekleyerek günün her saati

çadırlarında kalırken, diğerleri gece uyumak için evlerine dönüyordu. Çadırların etrafında açık hava tezgahları kuruldu. Ara sıra, bir hafta veya daha fazla süren yolculuğun ardından başka yerlerden bir avuç yabancı geliyordu, ancak mümkün olduğunca dikkat çekmeden çadırlarına girip çıkıyorlardı. Bu ihtiyatlılık anlaşılabilir bir durumdu, çünkü geçmişte yabancılarla mahallemdekiler arasında bir kavga çıkmıştı. Polis çağrılmış ve kavga edenlerden birçoğu mahkemeye çıkmak zorunda kalmıştı. Ancak, jüri üyelerinin tamamı mahallemden olduğu için, yerliler kavgayı başlatan taraf olsalar bile, yabancılar en ağır cezaları almıştı. Kararlar elbette temyize götürüldü ve cezalar azaltıldı, ancak yasal süreç pahalıydı ve dışarıdan gelenler sonuçta çok büyük miktarda para kaybetti.

Gerçekten de, tanrı kısa süre sonra festivalde aniden ortaya çıktı ve sabahtan akşama kadar her yere erdem saçtı. Ancak tanrı ertesi gün ayrıldı, bu da o gün orada bulunacak kadar şanslı olmayanların bu fırsatı tamamen kaçırdığı anlamına geliyordu.

Her öğleden sonra okul bittiğinde, Kanae, Kanae'nin ablası ve ben dağa tırmanırdık. Güya artık sağlam olsa da, kenarları çoktan aşınmaya başlamıştı, bu da zirveye vardığımızda spor ayakkabılarımızın kumla dolması anlamına geliyordu. Her yerde insanlar vardı. Çadırlar dağın tepesinde kümelenmişti. Yaşlı taksi şoförünün çadırının etrafındaki kalabalık onu göze çarpıyordu, bu yüzden üçümüz de onu eve dönmeden önce buluşacağımız yer olarak kullanıyorduk. Böylece kalabalıkta kaybolma endişesi duymadan özgürce dolaşabiliyorduk.

Bir gün her zamanki gibi hepimiz farklı yönlere doğru dağıldık. Tezgahları gezerken bir şey bileğimi yakaladı. Tahta direk kadar çıkıntılı, kahverengi bir kola bağlı bir el, bacak ve ayakların karmaşasının arasından fırlayıp beni tuttu. Kurtulmak için bacağımı çılgınca tekmeledim ama tutuşu çok güçlüydü ve kurtulamadım.

Orada kımıldamadan durdum, elin sonunda bırakacağını bekliyordum ama beş dakika sonra tutuşu her zamanki gibi sıkıydı. Gittikçe daha çok korkuyordum.

Tam yardım çığlığı atmak üzereyken, kafamın içinde bir ses bana şöyle dedi: *"Dayanmaya devam et . Eğer buna katlanırsan, büyük bir şans sana gelecek* ."

Büyük bir şans mı? Bunu duyduğum an, açgözlülüğüm ağır bastı. Tehlikede olduğumu biliyordum. Yine de, akşam geceye dönerken, olabildiğince kayıtsız görünerek, kıpırdamadan orada durmayı başardım. Kalabalıkta kimse bana dikkat etmedi ve Kanae ile kız kardeşinin, benim önce eve gittiğimi varsayarak çoktan ayrılmış olduklarından emindim.

Bütün gece orada kaldım; el, yorgunluktan yere oturup uyuyakaldığımda bile, elimi hiç bırakmadı.

Ertesi sabah güneş doğduğunda ise kol aniden kayboldu. Aynı anda doğudan büyük bir kuş uçarak geldi. Hiç şüphe yok ki kum tanrısıydı. Bir kez daha, öğle vaktinde uçup gitmeden önce dağda toplananların üzerine erdem saçtı. Geçmiş yıllarda tanrı, bu yılki ilk görünüşünde olduğu gibi, bütün gün orada kalırdı, bu yüzden onu kaçıranlar homurdanırdı.

Festival biter bitmez kum dağı yıkıldı. Büyük şansımın gelmesini sabırsızlıkla bekliyordum ama şimdiye kadar özel bir şey olmadı. El bileğimde bir iz bırakmıştı ama şimdi o da gitti. Çıkıntılı kol, yalnız kaldığımda zaman zaman tekrar ortaya çıkıp bileğimi nazikçe avucuna alıyor. Bana zarar vermiyor ve iz bırakmadan kayboluyor. Hatta bu hissi sevmeye bile başladım. Ama bunun büyük bir şans olarak adlandırılabileceğinden şüpheliyim. Kolda hiç kıl yok.

Bebek

Ailemize yeni bir bebek katıldı, biz de bunu kutlamak için büyük bir parti verdik.

Bebek doğudan geldi. Doğu sınırındaki küçük bir ülkeden yola çıkmasının üzerinden üç yıl geçmişti. O süre boyunca yolculuk etmiş, tam gelişmiş bir bebek olmak için gerekli aşamalardan geçmiş ve nihayet bugün, tam da bu günde, bizim mahallemize ulaşmıştı.

Üç yıl önce, bebek sadece bir *fuyo'ydu* . *Fuyo* yaklaşık bir inç kalınlığındadır ve tek elle tutulabilen bir kitaba tıpatıp benzer. Tek farkları, birincisi konuşabilmesi ve ikincisi dokunulduğunda yumuşak olmasıdır. Kolları veya bacakları yoktur. Seslenerek dikkat çeker. Bir kitabın konuşabildiğine şaşıran biri onu alır ve sonra ne kadar yumuşak olduğuna bakarak odanın öbür ucuna fırlatır. Eğer düzgün bir şekilde yere düşerse, şekil değiştirerek bir *seto'ya* dönüşür.

Seto , küçük bir insan, bir cücedir. (Ainu dilinde *korobbokuru* olarak da adlandırılır.) Sadece bir bacağı vardır. Ancak bu bacağıyla uzun mesafeler kat edebilir. Çok küçük olduğu için doğal olarak geceleri aktiftir. Gece yolculuğunda kayıp bir düğme bulursa, sahibinin yastığının yanına bırakır; yarım kalmış bir nakış işiyle karşılaşırsa, gece boyunca tamamlar; dağınık bir mutfak bulursa, sabaha kadar düzenler. Bu nedenle *seto* , son derece düşünceli bir varlıktır.

Ancak, bir sonraki gelişim aşaması olan *mottsa* , iğrenç bir şeydir, *seto'nun* tam zıttıdır. O da minyatür bir insana benzer, ancak *seto'nun* iki

katı boyundadır. Ağırlıkları yaklaşık olarak aynıdır, bu da *mottsa'nın* son derece zayıf görünmesine neden olur. İnsanlar gibi kolları ve bacakları vardır, ancak fiziksel aktivite onun güçlü yönü değildir ve ne kadar yürüyebileceğinin bir sınırı vardır. Bir *mottsa,* gideceği yere ulaşmak için arabalara, trenlere ve otobüslere gizlice girer. Nadiren keşfedilir, ancak fark edilirse, düşmanını en ağır şekilde yaralayacak ve kafasını karıştıracak kelimeleri seçerek sözlü saldırıda bulunur. Hedeflerinden bazılarının bu yaralardan öldüğü bile bilinmektedir. Bu yüzden bir *mottsa'nın* görüldüğünü asla belli etmemelisiniz. Bunun yerine, hiçbir şey fark etmemiş gibi arkanızı dönmeniz çok önemlidir. Ancak, bir *mottsa* ile karşılaştığınız anda istemsizce nefesinizi tutmanız da sık sık olur. Bu durumda, sert bir tavır takınmayın ve sözlerinin sizi incitmediği izlenimini vermeyin. *Mottsa* , saldırısını ikiye katlayacak ve daha da acımasız şeyler söyleyecektir. Bazı insanlar bu noktada kontrolü kaybetmiş ve *mottsaları* ayaklarının altında ezmişlerdir. Yağmurlu bir günde bir otobüsün zemininde ezilmiş bir grup *mottsanın* cesetlerinin fotoğrafları internette yayınlandı.

Bir bebeğin oluşumundaki bir sonraki aşama *hei'dir* . *Hei* , yemek tabağına benzer. Kolları, bacakları ve herhangi bir ses çıkarma yeteneği olmadığı için, biri gelip onu hareket ettirene kadar bir yığın halinde beklemek zorundadır. Görünüşe göre insanlar, üst üste yığılmış bir düzine *hei'nin* görüntüsüne karşı koyamıyorlar. *Hei'leri* hızla paketleyip uzak bir yere taşıyorlar. Oraya vardıklarında ambalajlarını çıkarıp yığını nazikçe yere bırakıyorlar. Ancak bir düzineden az hei varsa, *hei'ler* kirli tabaklara benziyor, başka bir şey değil. Kimse onları toplamaya zahmet etmiyor. Tahmin edilebileceği gibi, bir *hei'nin* tam bir düzine oluşturacak kadar yoldaş toplaması son derece zordur.

Bir düzine *hei* yere yatırılıp gece çöktüğünde, *manemone'ye* dönüşürler. *Manemone'ler* dış görünüş olarak insanlardan ayırt edilemezler. Ancak sadece köpeklerin dilini konuşurlar. Zekaları da köpek seviyesindedir. İnsanlar onları genellikle sevmezler, çünkü sıklıkla köpek sürüleriyle birlikte koşarlar veya onlarla uluyup çiftleşirler. Bir *manemone'nin* dönüşümünün bir sonraki aşamasına geçmeden önce, ruh eşi haline gelen köpekle üç gün üç gece geçirmesi gerekir. Bu süre genellikle herkesten uzakta, köpek kulübelerinde geçirilir, ancak kent köpeklerinin artık sıklıkla iç mekanlarda uyuması, bir *manemone'nin* giderek daha sık birinin evine

fark edilmeden girmeye çalışması gerektiği anlamına gelir ki bu neredeyse imkansızdır. Bazı köpek sahipleri bir *manemone'nin* bu üç gün boyunca eve yerleşmesini memnuniyetle karşılasa da, bu son derece nadirdir.

Bir *manemon,* köpek ruh eşiyle gerekli zamanı geçirdikten sonra bir *haro'ya* dönüşür. Bu, bir bebeğin oluşumundaki son adımdır. *Haro* , insan ikizleri şeklinde gelir. Daha spesifik olarak, iki yarıya bölünmüş tek bir varlıktır. Bu parçalar sık sık birbirinden ayrılır, çünkü *haro* sinirli, çabuk dikkati dağılan ve dolaşmaya meyilli bir yaratıktır. İki yarısı birbirinden beş yüz metreden fazla uzaklaşırsa, anında kaybolurlar. Dönüşüm sürecinin ilk adımı olan *fuyo'nun haro'ya* kadar ulaşma şansının sadece yaklaşık yüzde üç olduğu söylenir. Bu sayıdan yarısından fazlası ayrılır ve kaybolur.

İşte böylece bebek mahallemize geldi. Onu eve kimin götüreceği kura ile belirleniyordu. Hiç büyümeyecek, bebek olarak kalacaktı. Ortalama seksen yıl yaşayacaktı. Bu yüzden hepimiz seçilmemek için dua ettik. Kura çekimi, açılış konuşmasının hemen ardından, kutlama töreninde yapıldı ve kazanan yaşlı tavuk çiftçisi oldu. Öfkelenen çiftçi, törenin geri kalanını dinleyen herkese sonucu lanetleyerek geçirdi, ama bebek masumca ona sarıldı ve bırakmak için hiçbir hareket yapmadı.

Aile Mesleği

Sōkichi Nashida aile şirketinde çalışmaya devam etmek istemediği için liseden mezun olduktan sonra evden ayrıldı.

Sōkichi uzak bir kasabaya gitti, iş buldu, gece okuluna kaydoldu ve oradan mezun olduktan sonra borsacı olarak işe girdi. Üniversitenin eski mezunlar ağıyla hiçbir bağlantısı yoktu, bu biraz dezavantajdı, ancak bu zorluğun üstesinden gelerek şirkette istikrarlı bir şekilde yükseldi. Sōkichi'nin bir tüccar olarak yeteneği hemen belli oldu, ancak aynı zamanda iş dünyasına da iyi bir yatkınlığı olduğu ortaya çıktı ve otuzlu yaşlarındayken büro şefi yardımcılığına yükseldi.

Bu durum Sōkichi Nashida'yı düşündürdü. Belki de geleceği için yeni bir yol çizme zamanı gelmişti. Her gün büyük miktarlarda parayı elden ele geçirmekten bıkmıştı ve yükseldikçe kurumsal dünyadaki ilişkileri daha da karmaşık ve tatsız hale geliyordu.

Böylece Sōkichi borsa işini bıraktı. Biriktirdiği büyük miktardaki parayı artık seyahat dolu bir hayat sürmek için kullanıyordu. En iyi otellerde kalıyor, Michelin üç yıldızlı restoranlardan yol kenarındaki tezgahlara kadar dünyanın dört bir yanından lezzetleri tadıyordu. Üç parmaklı tembel hayvanlar, karıncalar, porsuklar, dev arapaima balıkları ve anakondalar, sakatatlar, beyinler ve kemik iliği yiyordu. Şiddetli ishal ve yüksek ateş nöbetleri geçiriyordu. Bu gibi zamanlarda Sōkichi Nashida yatağına çekiliyor, bol su içiyor ve vücudunun iyileşmesini bekliyordu.

Sōkichi Nashida, gurme hayatından sıkıldığında evlenmeye karar verdi. Tatlı, sıcak kalpli bir kadın bulacak ve birlikte tarlalarda çalışacak, sebze ve

biraz pirinç yetiştirecek, tavuk ve domuz besleyeceklerdi. Kışın kar, ilkbaharda kır çiçekleri, yazın cırcır böceklerinin korosu ve sonbaharda bol hasat olacaktı. İşleri başlatmak için Sōkichi Nashida kendini tarım çalışmalarına adadı. Derslere katıldı, tarlalarda çalıştı, yeni tarım yöntemlerini araştıran bir grupla iletişime geçti ve bir anda büyük, son teknoloji bir tarım işletmesinin gelişiminde merkezi bir figür haline geldi. Kimyasalları ve böcek ilaçlarını minimuma indiren ve yerel üretim ve tüketimi vurgulayan bir tarım döngüsü kurarak Japon tarımında devrim yaratmayı başardı. Bu sadece yurttaşlarının sağlığına fayda sağlamakla kalmadı, aynı zamanda Japonya ekonomisi de iyileşti ve diğer Asya ülkeleri, Amerika Birleşik Devletleri ve AB ile ilişkileri gelişti.

Bu noktada Sōkichi Nashida, başlangıçtaki amacından, yani bir eş bulmaktan tamamen saptığının farkına vardı.

Bu durum onu tekrar düşünmeye sevk etti. Bir yerde yanlış yola sapmıştı. Hemen çiftçilik hareketini bıraktı ve bir dizi evlilik ajansına kaydoldu. Her hafta başka bir "mükemmel eş" ile tanıştırılıyor ve buluşuyorlardı. Ancak nedense hiçbiri onunla tamamen kendi kendine yeten bir hayata başlamaya istekli görünmüyordu. Bu yüzden Sōkichi Nashida, onu ülke genelindeki çiftliklere götüren bir yürüyüş turuna çıktı. Tarımdaki bağlantıları sayesinde gittiği her yerde sıcak bir şekilde karşılandı. Ama doğru kadın bir türlü ortaya çıkmadı. Bazı kadınlar çiftçilik hayatına hayranlık duyarken, bazıları duymuyordu; ancak Sōkichi Nashida'nın ilgisini çeken iki tip kadın da yoktu.

Sōkichi, sorunun kendi eksikliğinden kaynaklanabileceğini sezdi ve Budist bir münzevi hayatı yaşayabileceği Kōya Dağı'na gitti. Konsantrasyon gücü bir kez daha ona fayda sağladı, çünkü kısa süre sonra Kōya Dağı'nın en ünlü keşişinin öğrencisi oldu. Keşişin toplam dört öğrencisi vardı ve birlikte modern Budizmi yeniden şekillendirmeyi, Budizmi sadece cenazelerde uygulayan birçok kişiyi aydınlatmayı ve inanmayanları dönüştürmek için geniş bir kampanya başlatmayı başardılar. Dindar Budistlerin sayısı arttı ve bu da bir tür dini devrime dönüştü. Bu durum, Japonya'nın Avrupa, Amerika ve Asya ile Orta Doğu ülkeleriyle ilişkilerini de dönüştürdü.

Sōkichi Nashida bir kez daha düşünmeye koyuldu. Eş bulmak için mükemmel bir zaman değil miydi? Artık erdemle doluydu ve dünyevi

arzuları nasıl kontrol edeceğini tam olarak biliyordu. İkinci kez evlilik ajanslarına kaydoldu ve haftalık olarak potansiyel eş adaylarıyla görüşmeye başladı. Tüm kadınlar Sōkichi'ye hayrandı. Ancak Sōkichi, "bedensel arzularını" o kadar küçümsemişti ki, hiçbiri onu en ufak bir şekilde bile tahrik etmiyordu. Kırklı yaşlarının sonlarında olduğu için evliliklerinin daha çok çay içme ilişkisi olabileceğine onları ikna etmeye çalıştı, ancak hepsi sadece başlarını salladı. "Senin yaşında bir erkek en verimli çağındadır," diye ısrar ettiler.

Sōkichi Nashida biraz daha düşündü. Evlilik fikrini bir kenara bırakmaya karar verdi. Çalışmalarında başarılı olmuştu. Aydınlanmaya ulaşmıştı. Belki de eve dönme zamanı gelmişti.

Böylece Sōkichi memleketine döndü. İlk gittiği kişi yaşlı tavuk çiftçisiydi. Her zamanki gibi, yaşlı çiftçi tavuklarına lanetler yağdırıp mahalledeki insanlar hakkında kötü şeyler söyledi. Sōkichi ayrıca Kanae ile de karşılaştı, ancak Kanae onu bir bakışta geçiştirdi. "Ne orta yaşlı bir inek!" diye mırıldandı. Üç gün üç gece boyunca Büyükbaba Gölge ve Aşk Evi'nin sahibiyle konuştu. Hachirō, üçünün bir zamanlar okul arkadaşı oldukları ve her zaman çok iyi arkadaş oldukları söylentisini yaydı, ancak onlara bakınca aynı yaşta olduklarını hayal etmek zordu. Müzik Evi kapılarını Sōkichi Nashida'ya açtı ve o da orada bir yıl yaşadı. Görünüşe göre kendini bir müzisyen olarak yeniden yaratmayı amaçlıyordu. Ama Sōkichi'nin müzik kulağı yoktu. Bu yüzden, son kez, Sōkichi Nashida geleceği hakkında düşünmek için oturdu. Başka yolu yoktu. Aile mesleğine geri dönmek zorunda kaldı.

Sanatçı bir aileden geliyordu. Hem de soyut sanatçılardan. Sōkichi Nashida soyut sanattan nefret ediyordu; aslında dünyada bundan daha çok nefret ettiği bir şey yoktu. Ama ne yapabilirdi ki? Tam bir öz disiplin örneği sergileyerek, sonunda ünlü bir soyut sanatçı olana kadar durmadan çalıştı. Shibuya İstasyonu'ndan Hikarie çıkışından çıkarsanız, koridorda soyut duvar resimlerinden birini göreceksiniz. Stüdyosunun yanına en tuhaf türden yemekler sunan bir restoran açtı ve oldukça iyi işletiyor. Hala evli değil.

Dipsiz Bataklık

Nihayet Şeker Evi'nin inşaatı tamamlandı. Ancak ölçeği bir evden çok daha büyüktü; aslında bina bir okula, hem de Şeker Okulu'na dönüştürüldü.

Okulun büyük bir kısmı çikolatadan yapılmıştı. Kakao bakımından zengin bitter çikolata. Çevredeki çit zencefilli kurabiyelerden oluşuyordu. Çatı, güneşte parıldayan yumurta sarısı sırıyla kaplı gevrek hamurdan yapılmıştı, sert şekerden yapılmış pencerelerden geçen ışık ise ışıldıyordu. Duvarlar ve zeminler kurabiye mozağiydi ve korkuluklar, özellikle bu amaç için büyük pişirilmiş Mikado bisküvi çubuklarından yapılmıştı. Kara tahtalar, bitter çikolata ile kaplanmış devasa Bourbon Alfort bisküvilerinden yapılmıştı; tatlı hamur işleri ve tuzlu pirinç krakerleri ise son derece detaylı ve karmaşık bir mimari eseri tamamlamaya yardımcı oluyordu.

Okulun en tuhaf kısımları, devasa hamur köftelerine benzeyen öğrenci sandalyeleri ve sebze bazlı krakerlerden ve benzerlerinden yapılmış öğretmenler odasıydı. Sandalyeler yumuşak ve rahattı—belki de fazla rahattı: tek dezavantajı, onlarda oturanların hızla uykuya dalmasıydı. Vejetaryen öğretmenler odasının öğretmenlerin sağlığını desteklemesi gerekiyordu, ancak fısıltılara göre bunun gerçek nedeni, mahalle derneği toplantısında yaşlı tavuk çiftçisinin okulun kendi ürünlerini satın almasını yüksek sesle talep etmesi ve kabul edene kadar susmamasıydı.

Şeker Okulu'nun giriş sınavını geçmek hiç de kolay bir iş değildi. Sadece fiziksel güç ve zihinsel yetenek değil, şans ve kötü bir mizaç da gerekiyordu. Başvuranlardan herhangi biri bunlardan yoksunsa, reddedilirdi.

Mahallemizden Şeker Okulu'na kabul edilen ilk kişinin Kanae olması bizi hiç şaşırtmadı. Aslında, şartları o kadar mükemmel bir şekilde karşılamıştı ki sınava girmesine bile gerek kalmamıştı; bunun yerine seçim komitesi tarafından tavsiye edilmişti. Ama Kanae bu teklifi hiç düşünmedi bile. Bunun sebebi, ilkokula başladığından beri içki içiyor olmasıydı. Kabul mektubunu aldığında, "Yanlış kızı almışlar," diye tükürdü. "Sake içip aynı anda tatlı yiyemezsin!" Sonra mektubu küçük parçalara ayırdı.

Hachirō'nun ağabeyi Rokurō, bunu görünce çıldırmıştı çünkü tatlıları dünyada her şeyden çok seviyordu. Gizlice parçaları topladı ve eve götürdü; orada kabul mektubunu mükemmel bir şekilde yeniden birleştirerek kusursuzca biçimlendirilmiş sahte bir kopyasını üretti. Kanae'nin teklifi reddetme şekline çok kızmış olsa da, Rokurō bunu kurnazca kendi lehine bir fırsata çevirdi. Tatlılar Okulu'nun ilk öğrencilerinden biri oldu ve okulun açılış töreninde tüm öğrenciler adına konuşma yapmakla görevlendirildi. "Artık haftanın her günü tatlı yiyebilirim. Çok şanslı biriyim" dedi. Müdür bunu duyunca biraz şaşırdı ama yüzü gülümsemelerle doluydu.

Tatlılar Okulu'ndaki tüm dersler arasında en çok zaman alan ders ev ekonomisiydi. Günlük yemek pişirme dersleri iki saatten fazla sürerken, bir saat de teori çalışmasına ayrılıyordu. Öğrenciler okulun istedikleri herhangi bir parçasını istedikleri zaman yiyebiliyorlardı, ancak tükettikleri şeyleri tamir edip yerine koymak zorundaydılar. Örneğin, bir korkuluktan bir parça ısırdıysanız, yemek pişirme dersinizde aynı büyüklükte bir Mikado bisküvi çubuğu pişirmek zorundaydınız; bir kara tahtadan bir parça ısırdıysanız, aynı büyüklükte bir Alfort bisküvisi yapmak zorundaydınız.

Okulun normal kurabiye hamuru veya pasta malzemesinden yapılan kısımlarını kopyalamak nispeten kolaydı, ancak Mikado ve Alfort gibi marka isimleri sorun teşkil ediyordu çünkü ambalajlarda listelenen tüm malzemeleri bulmak zordu. Başlangıçta hem müdür hem de öğretmenler öğrencilerin bu malzemelerin her birini temin etmeleri konusunda ısrarcıydı, ancak zaman geçtikçe ve öğrenciler bu gerekliliği yerine getirmekte zorlandıkça kurallar gevşetildi. Kaçınılmaz olarak, okulun görünümü değişmeye başladı.

Sonuç olarak sahte bir okul ortaya çıktı. Bina sahte Koala Yummies, sahte Mikado bisküvileri, sahte çikolata kaplı marshmallowlu Angel Pies,

sahte Pringles, hatta sahte Kabuki pirinç krakerleriyle giderek daha az özgün hale geldikçe, derslere katılım azaldı.

“Okul yumuşadı,” diye homurdandı Rokurō. “Bu gerçekten canımı sıkıyor.”

"Ne bekleyebilirsin ki, bu Rokurō," diye alay etti Kanae bunu duyunca. Sonuçta, okullarını istila eden sahtekarlık selinden sorumlu olan tek kişiler o ve sınıf arkadaşlarıydı.

Sonunda, Şeker Okulu yaz tatili başlamadan önce kapılarını tamamen kapatmak zorunda kaldı. Azalan öğrenci sayısı bunun bir nedeniydi, ancak asıl sorun binanın sıcaktan eriyip dipsiz bir bataklığa dönüşmesiydi. Kimse de yıkmakla uğraşmadı. Yaz geçti, kış geldi ve bataklık kaya gibi sertleşti. Hatta şimdi bile, iki öğrencinin bataklıkta boğulduğuna dair fısıltılar mahallemizde dolaşmaya devam ediyor. Geçenlerde Kanae'nin kız kardeşi bana Rokurō'nun da o çamurda boğulduğunu ve bugün gördüğümüz Rokurō'nun kendisinin de sahte olduğunu, ev ekonomisi yemek dersinde sınıf arkadaşları tarafından fırında pişirildiğini itiraf etti.

Sahtecilik

Mahallemizde yürütülen gizli ama yoğun savaştan bana Romi Kawamata bahsetmişti.

Vergi dairesinin çatısından bahsederek söze başladı. "Rengi ve şeklinin değiştiğini fark ettiniz mi?" diye sordu.

O yer benim için hiçbir şey ifade etmiyor, bu yüzden sadece homurdandım, ama o devam etti.

"Ve fark ettiniz mi, sağ taraftaki fırının kapısı şimdi solda, ya da eskiden otomatikken şimdi iterek açmanız gerekiyor?" diye sordu, bana sorgulayıcı bir bakış fırlatarak.

"Köşede tatlı çörek satan yeri mi kastediyorsun? Şunu mu?"

"Evet, o."

Romi'ye göre, mahalledeki birçok yerde ufak tefek değişiklikler yapılıyordu. Bunun sebebi neydi?

“Bu, kız kardeşim Dolly’nin işi,” dedi. “Bir gün insanların anılarını manipüle etme yeteneği geliştirdi ve o zamandan beri bunu kullanıyor.”

Eğer Dolly fırının kapısını sağdan sola taşımaya karar vermiş olsaydı ve mahalledeki herkesin hafızası o anda değişmiş olsaydı, eskiden sağda olduğunu hatırladığımız kapı artık solda olarak algılanırdı. Sonuç olarak, aslında hala sağda olmasına rağmen, değişen hafızamızın etkisiyle onu solda görürdük.

"Vay canına, bu gerçekten de ilginç! Bahsettiğiniz şiddetli savaşla bir bağlantısı var mı?"

"Kesinlikle öyle!"

Romi sesini alçalttı. Görünüşe göre, mahallemizde hafıza değişikliklerine karşı aşırı hassas biri varmış. Dolly'nin gücü o kişi üzerinde

sınırlı bir etkiye sahip olmuş, ancak kapıyı görür görmez bir şeylerin ters gittiğini anlamış ve hafızası bir saat içinde düzelmiş.

"Yani kapının sağda olduğunu sadece onlar mı görebiliyor?"

“Evet. Ve bu gerçekleştiğinde, herkes bunu görebilir hale gelir. O tek kişi, Dolly'nin başardığı tüm değişiklikleri, hafızanın tüm başkalaşımını silebilir. Artık işe yaramaz.”

Romi'nin dediği gibi, en küçük bir delik bile bir balonun yere doğru spiral çizerek düşmesine yeter. Hafızanın tahrif edilmesi de böyledir. Bütün yapının çökmesi için tek bir kişinin gerçeği hatırlaması yeterlidir.

"Dolly'nin o kişiye karşı acımasız bir savaş açmasının nedeni de bu," diye devam etti, sesini alçaltarak. "O kişi," ortaya çıktı ki, Love'ı işleten kadındı.

Savaş üç aydır sürüyordu. Dolly'nin entrikaları vergi dairesinin çatısıyla başlamış ve oradan köpek okulu müdürünün evine, bankaya, Prospect Park'a ve kasabamızla komşu kasaba arasında akan nehrin hızına kadar uzanmıştı. Müdürün evi kasabanın merkezinden, eteklerindeki bir tepenin zirvesine taşınmıştı; daha önce yer altında olan banka kasası artık açıkta, yüzeyde duruyordu; Prospect Park çevresinde göz kamaştırıcı ışıklara sahip bir dizi kalamar teknesi ortaya çıkmıştı; ve nehir, kıyılarına yaklaşmanın artık güvenli olmadığı ilan edilen, saatte iki yüz mil hızla akan azgın bir sele dönüşmüştü.

Sadece yerler değil, insanlar da tahrif edilmişti. Değişiklikler ince ama gerçekti. Köpek okulunun müdürü cirit atma kampının müdürü olmuştu, Michio birdenbire normal bir ilkokul öğrencisinden Ticaret Odası başkan yardımcılığına yükselmişti ve tavuk çiftçisi yaşlı bir adamdan yaşlı bir kadına dönüştürülmüştü.

Ancak, sessizce ve fark edilmeden, Love'ın sahibinin çabaları sayesinde işler normale dönmeye başladı. Köpek okulu müdürü cirit atıcılarını bırakıp tekrar büyük küçük köpekleriyle çevrili hale geldi; banka kasası tekrar yer altına indi; kalamar tekneleri kayboldu; nehrin akıntısı yavaşladı ve Michio tekrar öğrenci oldu.

Ancak sahtekarlığın etkileri devam etti. Azgın nehirde sürüklenen Büyükbaba Gölge'nin müzik kutusu bir daha asla ortaya çıkmadı; oğlu Kiyoshi Akai'nin kalamar teknelerinden çaldığı kalamarı fermente edip

yiyen annesinin sindirim sistemi hala perişan halde; ve Michio'nun Ticaret Odası'nda bıraktığı karmaşa henüz düzeltilemedi.

Dolly'nin ilgisini kaybetmesiyle savaş nihayet sona erdi.

Dolly'nin Love adlı mekandaki bayana "Yorgun musunuz?" diye sorduğu söyleniyor.

“Elbette. Ama savaştan zevk aldım,” diye cevap verdi. Bugün, sahtekarlıktan ve düzeltmeden geriye pek bir şey kalmadı. Tek istisna, hâlâ kadın olan yaşlı tavuk çiftçisidir. Ancak kişiliği eskisiyle aynı olduğu için herkes –hatta iki savaşçı, Dolly ve Love'ın sahibi bile– onun aslında bir erkek olduğunu unutmuştur.

Buzdolabı

Geçtiğimiz sonbaharda karşılama ekibi mahallemize akın etti.

Karşılama ekibi beş üyeden oluşuyor. Birincisi ekip lideri. Tahmini yaşı: kırklı yaşların ortaları. Yakışıklı bir yüzü, düzgün taranmış saçları var. Çoğu zaman takım elbise giyiyor. İkincisi onun yardımcısı. Kadın, otuzlu yaşlarının başlarında. Kısa kesilmiş saçları, dar bir eteğin üzerine uzun siyah bir önlük giymiş. Geri kalan üyeler: erkek, kadın, erkek. Her zaman üçerli sıra halinde yürüyorlar, bu da sokakta yanlarından geçmeyi zorlaştırıyor. Cinsiyet farkına rağmen, yüzlerini birbirinden ayırt etmek imkansız. Anına bağlı olarak, ergenlik çağında, ellili yaşlarında veya seksenli yaşlarında gibi görünebilirler. Hava durumu belirleyici faktör gibi görünüyor. Üçünün de yüzünde bandaj var. Sağdakinin sağ yanağında, ortadakinin burnunun altında, soldakinin ise sol yanağında bandaj var. Yüzlerine yapıştırılmış bandajlar beyaz ve üç santimetre kare.

Karşılama ekibi, mahallemizden yalnız yürüyen birini gördüklerinde hiç vakit kaybetmeden onu durdurup selamlaşmaya başlıyorlar. Ekip lideri, "Günaydın," diye sesleniyor. "Size günün selamlarını getiriyoruz." İşaret üzerine, tüm üyeler kibarca eğilip kendilerini tanıtmaya başlıyorlar.

“Ben liderim.” “Ben onun ikinci komutanıyım.” Buraya kadar her şey yolunda. Ama diğer üçünün tanıtımları tamamen karmakarışık. Ben bir satış temsilcisiyim. Ben bir tamirci yardımcısıyım. Ben bir ev hanımıyım. Ben bir tefeciyim. Ben bir kuş avcısıyım. Adalet ve gerçek için savaşırım. Ben bir av köpeğiyim. Ben mavi halkalı bir ahtapotum. Ben Albert Einstein'ın büyük torunuyum. Ben Brezilya büyükelçisiyim. Gerçekte kim olduklarını bilmenin hiçbir yolu yok. İşleri daha da karmaşık hale getirmek için,

kendilerini tanıtmaları tamamen rastgele görünmüyor. Satış temsilcisi, satışla uğraşan bir kişi izlenimi veriyor. Brezilya büyükelçisi bir şekilde büyükelçilik havası taşıyor. Mavi halkalı ahtapot bir adım fazla ileri gider gibi görünse de, tanıtıldıklarında, üç genç karşılama görevlisi birbirine dolanıp kıvrılarak belirgin bir ahtapot benzeri izlenim yaratıyorlar.

Üçlü karşılama ekibinin sürekli değişen tanıtımları, onlarla başa çıkmayı bu kadar zorlaştıran şey değil. Hayır, en büyük sıkıntı, rutinlerini yerine getirirken zamanın adeta durması gerçeği.

Zaman her yerde durmuyor elbette. Diğer herkes için normal akışı devam ediyor. Ama karşılama ekibinin hemen yakınında olanlar için zaman salyangoz hızında ilerliyor. Zamanın tüm dünya için durup sonra tekrar başlaması o kadar büyük bir sorun olmazdı—muhtemelen kimse fark etmezdi bile—ama tek başınıza böyle bir belirsizlik içinde sıkışıp kalmak gerçekten can sıkıcı.

Geçen gün köpek okulunun müdürüyle karşılaştığımda, karşılama görevlilerinin onu okula çok geç getirdikleri ve personele sabah selamını veremediği için hâlâ çok sinirliydi. Daha da kötüsü, selamlaşmalarını bitirdikten sonra, karşılama görevlileri aniden kendi aralarında kavga etmeye başlamışlardı. İkinci komutan, takım liderini bir önceki gün aldığı beş donutun hepsini yemekle suçladı, üç kişilik grup istenmeyen şakalar yaptı ve şakacı bir şekilde başlayan tartışma giderek daha da kızıştı, sonunda üç kişilik grubun sol kanadı lideri yere itti ve boğmaya başladı.

"Peki sonra ne oldu?" diye sordum.

Köpek okulunun müdürü boğazını temizledi. "Lider köpek bayıldı," dedi sesini alçaltarak. "Sedye ile taşınmak zorunda kaldı. Çok kötü bir durumdu."

Olayın karşılama ekibini dağıtacağını düşünmüştüm, ama şaşırtıcı bir şekilde ekip lideri ertesi sabah tamamen iyileşmiş, düzleşmiş saçları yerinde duruyordu.

"Size selamlarımızı iletmek için geldik," dedi her zamankinden daha parlak bir gülümsemeyle, bunun üzerine beş kişi de kendilerini tanıtmaya başladı.

Beş üyenin, görünürde hiçbir geçim kaynağı olmadan bu şekilde yaşayabilmeleri bana garip gelmişti, ancak sonradan öğrendim ki kasabanın

kenarında küçük bir Fransız restoranı açmışlar. Adı Konnichiwa'ydı ve beklediğimden çok daha şık ve çok daha lezzetli yemekler sunuyordu.

Gerçekten de Konnichiwa oldukça başarılı. Müşterileri çok uzaklardan geliyor, o kadar çok ki üç ay önceden rezervasyon yaptırmanız gerekiyor. Yemekler enfes ve fiyatlar makul. Olası tek dezavantajlar, birincisi, beş kişilik ekip masadan masaya dolaşıp herkesi selamlıyor ve ikincisi, zaman zaman kendi aralarında kavga ediyorlar. Bu olduğunda, müşteriler tabaklarını alıp restorandan ayrılıyor ve kavgayı izleyebilecekleri bir yere çekiliyorlar. Kavga dindikten sonra tabaklarını masalarına geri götürüp yemeklerine devam ediyorlar. Kanae bana, bu kavgalardan birinde bir karşılama görevlisinin ağır yaralandığını ve onu gece boyunca buzdolabına kilitlediklerini söyledi. Ertesi sabah çıktığında, dedi, sapasağlamdı.

Kulübeler

Kasabanın hemen dışında yer alan dört barakadan oluşan kümeyi Rokurō keşfetti.

"İçeride hayaletler olduğuna bahse girerim," dedi diğer çocuklara meydan okuyarak. Hayaletlerden bahsedilmesi, cesaret testi haline gelmişti. Çocuklar heyecanlandı. Karanlık çöktükten sonra orada buluşmalı mıydılar? Belki de birkaç hayalet yakalamaya çalışmalıydılar?

"Yaz, cesaret sınavlarının mevsimi değil mi?" diye sordu biri.

Rokurō kibirli bir şekilde, "Modern toplumda böyle şeyler olmaz," diye belirtti. "Bugünlerde bu tür şeyler ilkbaharın başlarında olur."

Görünüşe göre çocuklar o gece kulübelere kadar gitmişler, ancak hiçbir hayalet görünmemiş ve hava o kadar soğukmuş ki birkaç gün sonra Michio ve Kiyoshi yüksek ateş geçirmiş ve okula gidememişler.

"Bakın, hayaletler onlara lanet okudu!" diye ısrar etti Rokurō, ama o zamana kadar artık kimse kulübelerle ilgilenmiyordu.

Kulübelerin aslında duygu odaları olduğunu Kanae'nin ablası sayesinde öğrendik. Ablası bu soruyu doğrudan sınıf öğretmenine sormuş ve öğretmen de dört kulübeden soluk kırmızı olanın üzüntü kulübesi, soluk yeşil olanın öfke kulübesi, beyaz olanın nefret kulübesi ve sarı olanın da neşe kulübesi olduğunu açıklamıştı.

Görünüşe göre, üzüntü, öfke, nefret veya sevinç gibi dört duygudan birini yaşayan herhangi biri uygun kulübenin içinde zaman geçirdiğinde, kulübe yavaş yavaş genişleyerek daha fazla alanı kaplıyordu. Kulübe insan duygularını emip kendi büyümesi için enerjiye dönüştürüyordu. Bu yüzden aralarında boşluklar bırakılmıştı; her kulübenin büyümesi için yer açmak amacıyla.

Kanae ile birlikte bir Pazar öğleden sonra kulübeleri kontrol etmeye gittik. Uzun süre duyguları içine çektikten sonra ne kadar büyüdüklerini kendi gözlerimizle görmek istedik.

Ancak kulübelerin hepsi o kadar küçük ve önemsizdi ki, herhangi bir duyguyu emmiş olmalarına inanmak imkansızdı.

Ertesi gün Kanae, okuldan sonra kız kardeşinin sınıf öğretmeniyle yüzleşmeye gitti.

Kanae'nin aktardığına göre, "Mesele duygusal saflığın derecesidir," dedi. "Eğer içiniz sadece üzüntü veya nefretle doluysa, kulübe genişleyecektir; ama eğer sevinciniz üzüntüyle karışmışsa veya öfkeniz bir nebze bile olsa sempati içeriyorsa, o zaman hiç büyümez. Aksine, duvarları ve çatısı çatlamaya başlar."

Öğretmen, Kanae'ye duyguların karmaşıklığını, herhangi bir insanın yalnızca nefret veya yalnızca öfke hissetmesinin imkansız olduğunu vurguladı. Böyle bir insanın var olamayacağını, alaycı bir gülümsemeyle sözlerini tamamladı.

“Ne iğrenç bir tip. Ona tahammül edemiyorum!” dedi Kanae kaşlarını çatarak. Sonra yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. “Ah,” diye haykırdı. “Bu saf öfke! Hadi kulübelere doğru gidelim!”

Kanae elimi tuttu ve soluk yeşil kulübenin önüne gelene kadar koştuk. İçerisi loştu ve hava soğuktu.

“Dışarıda beklemeniz gerekiyor,” dedi, beni dışarı itip kapıyı kapatarak. Yaklaşık beş dakika sonra, kulübe şişmeye başladı ve neredeyse farkına bile varmadan yanındaki beyaz kulübeye doğru kabardı. Bunun sonu olduğunu düşündüm, ama sonra havaya doğru yükselmeye başladı. İki, üç, sonra dört katlı, her kattan dışarı doğru uzanan büyük bir balkonla. İzlerken, büyüdükçe büyüdü, ta ki Babil Kulesi boyutlarına ulaşana kadar.

Güneş batmaya başlayınca Kanae nihayet kulübeden çıktı, tamamen dinlenmiş görünüyordu. Öfkesinin açığa çıkardığı enerjinin yarattığı şeye gözlerini kısarak bakarken, "O adam beni gerçekten çok kızdırdı," dedi.

Kulenin haberi hızla yayıldı, öyle ki ertesi sabah mahallemizden insanlar hevesle küçük barakalara doluşmaya başladılar. Ancak içlerinden hiçbiri Kanae'nin saf duygusuna sahip değildi, bu yüzden barakalar genişlemedi. Bunun yerine, duvarlarında çatlaklar oluştu ve çatıları eğilmeye başladı. Sadece Kanae'nin öfke barakası şeklini koruyabildi,

ancak öğleden sonra o yüksek yapı bile çöktü ve iskeletinin parçaları etrafa saçıldı.

Kulübeler hâlâ kasabanın kenarında duruyor, ama neredeyse hiç kimse içeri girmeye cesaret edemiyor. İstisna, köpeklerini eğitmek için kullanan köpek okulu müdürü. Köpekler neşe içinde kulübeye koşuyor, havlıyorlar. Şimdiye kadar en az yüz köpek orada oynadı, kuyruklarını salladı ve sevinçten zıpladı; ancak kulübe neredeyse hiç büyümedi, sadece bir metrekarelik bir alanı kaplıyor.

Kanae, "Sonuçta köpek sadece köpektir," diye övünmeyi sever. Yine de, bu neşe kulübesinin duvarlarında tek bir çatlak bile yok. Hiç şüphe yok ki, köpeklerin duyguları da saf.

İmparatoriçe

Alışveriş merkezimiz, yıllık piyangosunu bir kez daha düzenledi. Alışveriş yapanlar, harcadıkları her beş yüz yen için bir bilet alıyor ve çekilişe katılmak için on bilet gerekiyor. Ödüller her zaman aynı: beşinci ödül küçük bir paket mendil; dördüncü ödül bir şişe yemeklik yağ; üçüncü ödül alışveriş merkezindeki mağazalardan bin yen değerinde ücretsiz ürün alma kuponu; ikinci ödül bir kutu mandalina; ve birinci ödül üç dilek.

Geçen yıldan önceki yıl, birincilik ödülü mahalleye yeni taşınmış bir bekâra gitti. Bu, oldukça büyük bir kargaşaya neden oldu, çünkü adam ne yaptığından habersizdi. Sonuç olarak, beklendiği gibi, masallarda görülen türden aptalca hatalar yaptı. İlk dileği dünyanın en güzel kadınıydı. Bir saniye sonra, işte orada, küçük bekar evindeydi. Dileği dilediğinde, genç adam dünyanın en güzel kadınıyla yaşamanın getireceği sorunlardan tamamen habersizdi. Ama kısa süre sonra öğrendi. Kadının büyük güzelliği ona aynı derecede büyük zorluklar yaşattı: parayı su gibi harcıyordu, yoksulluklarından sürekli şikayet ediyordu ve adam ondan başka bir şey düşündüğünde histeri krizine giriyordu. Bu durum, adamı ikinci dileğini dilemeye itti: dünyanın en itaatkâr ve boyun eğen kadınına dönüşmesi. Yine, değişim anında oldu. Ancak kadın sadece ona değil, tüm erkeklere boyun eğdi. Dünyanın en güzel kadını artık aynı zamanda en itaatkârıydı; kendisine teklif eden her erkekle yatağa girmeye hazırdı. Dünyanın en güzel ve en itaatkâr kadınının mahallemizde yaşamasının etkisini kolayca tahmin edebilirsiniz. Kamu ahlakı o kadar ortadan kalktı ki, bir noktada ilkokulda dersler askıya alınmak zorunda kaldı.

Kiyoshi ve Michio, pencerelerden olan biteni izledikten sonra heyecanlarını zorlukla kontrol ederek, "Yetişkinlerin birbirlerine yaptıkları inanılmaz!" dediler. Ancak mahalle kadınları geri çekilip, erkeklerinin her sözünü soğukkanlılıkla kaydettiler. Olaylar yatıştıktan sonra, bu sözler yüzlerine çarpıldığında erkeklerin yaşadığı paniği kolayca tahmin edebilirsiniz. Sonraki günlerde kadınlar tam kontrolü ele geçirdiler. Şikayet etmeye kalkışan herhangi bir erkeğe de şans dilemek gerek, çünkü belediye binasında büyük bir ekranda erkeklerin yaptığı kötü işler sonsuz bir döngüde gösteriliyordu ve bu nedenle görsel kanıtlar da dahil olmak üzere kayıtlar tutuluyordu.

Ne yapabilirdi ki? Adam üçüncü dileğini kullanarak dünyanın en güzel, en itaatkâr kadınını ortadan kaldırmayı diledi. Başlangıçta mahallemizdeki erkekler onun ani kayboluşuna üzüldüler, ancak kısa sürede sakinleştiler. Hatta ona karşı ne kadar çılgınca davrandıklarını çoktan unutmuş gibiydiler. Kanae ve ben ise dünyanın en güzel kadınının bu kadar tamamen unutulmasına acıdık, bu yüzden zaman zaman onun için dua etmek üzere bir araya geldik; bu geleneği bugün de sürdürüyoruz.

Geçen yıl, birincilik ödülünü Hachirō'nun babası kazandı. Üç dileği de para ile ilgiliydi. Ödemeler her biri bir milyon yen ile sınırlandırıldığı için, pek çok kazanan para istemedi, ancak ailesi o kadar fakirdi ki bu gerçekten fark yarattı. Aslında, orada, anında tüm miktarı nakit olarak istedi. İnsanlar, bu isteği yaparken gösterdiği kararlılığı o kadar takdir ettiler ki, ona ekstra yüz bin yen ödül getiren Yılın Babası unvanını verdiler. Bu ani para akışı sayesinde, Hachirō piyangosu altı aylığına askıya alındı ve Hachirō evden eve dolaşmak yerine ailesiyle birlikte yaşamaya geri döndü.

Uzun zamandır evden uzaktaydı, bu yüzden yeni düzen ona uymuyordu. "Bunu kaldıramam," diye yakınıyordu dinleyen herkese. "Yani, oradaki herkesin benimle aynı genleri var!"

Bu yıl çekilişi Love adlı işletmeyi yöneten hanımefendi kazandı. Genellikle insanlar kazananın üç dileğinin ne olacağını tahmin edebiliyordu, ancak onun durumunda hiçbirimizin bir fikri yoktu.

“Belki de Aşk için daha iyi bir menü isteyecektir,” dedi Kanae. Şaşırdım —bunun oldukça zayıf bir tahmin olduğunu, Kanae'nin standartlarına hiç uymadığını düşündüm. Soruyu zihninde bir o yana bir bu yana

savurduğunu, her türlü şekilde düşündüğünü, ancak sonunda bu sıkıcı cevaba karar verdiğini üzülerek itiraf etti.

Love adlı mekânı işleten kadının "Hardly Worth Confessing" şarkısının karaoke performansında mükemmel bir puan almayı dileyeceğini tahmin etmiştim, ancak Kanae ve kız kardeşi buna olumsuz yanıt verdi. Kimse böyle önemsiz bir şey için dileğini boşa harcamaz, dediler.

Üçümüzden Kanae'nin kız kardeşinin dünya hakimiyeti fikri en iyisi gibi geldi, gerçi kasabadaki herkes de böyle bir fikir düşünebilirdi.

Sonunda, Aşk'ın sahibinin asıl arzusunun dünya hakimiyeti olduğu ortaya çıktı, çünkü çok geçmeden yüzü bir imparatoriçeye dönüştü. Dünya daha iyi geçinmeye başladı ve barış hüküm sürdü. Her sabah ve akşam dünyanın dört bir yanından hoparlörlerden yankılanan "Beyaz Kelebek Samba" ezgilerine katlanmak istemezdim, ama Kanae'nin kız kardeşinin bana sürekli söylediği gibi, bu dünya barışı için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi, bu yüzden sustum.

© Bungeishunju Ltd.

Hiromi Kawakami 1958'de Tokyo'da doğdu. İlk romanı *Kamisama* (Tanrı) 1994'te yayımlandı. 1996'da *Hebi o Fumu* (Yılanın Üzerinden Geçmek) adlı eseriyle Akutagawa Ödülü'nü, 2001'de ise uluslararası çok satanlar arasına giren *Sensei no Kaban* (*Tokyo'da Garip Hava*) adlı romanıyla Tanizaki Ödülü'nü kazandı. *Tokyo'da Garip Hava* , 2013 Man Asya Edebiyat Ödülü ve 2014 Bağımsız Yabancı Kurgu Ödülü'ne aday gösterildi. Kawakami, hem İngiltere hem de Japonya'daki *Granta* yayınlarına katkıda bulundu ve Japonya'nın en popüler çağdaş romancılarından biridir.

© Naoko Hirase

TED GOOSSEN (d. 1948), Toronto'daki York Üniversitesi'nde Japon edebiyatı ve sineması dersleri vermektedir. *Oxford Japon Kısa Hikayeleri Kitabı'nın* genel editörüdür ve Hiromi Kawakami, Yōko Ogawa, Naoya Shiga ve Sachiko Kishimoto'nun eserlerinin çevirilerini yayınlamıştır. Haruki Murakami'nin *Rüzgar/Pinball* ve *Garip Kütüphane* adlı eserlerini çevirmiş, Philip Gabriel ile birlikte *Kadınsız Erkekler* ve *Öldürme adlı* eserlerini de çevirmiştir.

Komutan .

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Telif hakkı © 2016 Hiromi Kawakami'ye aittir.
Çeviri telif hakkı © 2020, Ted Goossen tarafından Her hakkı saklıdır İlk Soft Skull sürümü: 2021

Bu ciltteki tüm öyküler aslen Motoyuki Shibata tarafından derlenen ve Switch Publishing tarafından yayınlanan *Monkey* veya önceki baskısı *Monkey Business'ta* yer almıştır. Yirmi altısı 2016 yılında Japonya'da Switch Library tarafından *Kono atari no hitotachi* adlı kitapta yayınlanmıştır. Aşağıdaki on öykü bu kitapta yer almamış ve daha sonra *Monkey'de* yayınlanmıştır: “Göz İlacı”, “Ağırlıksızlık”, “Saç”, “Bebek”, “Aile Ticareti”, “Dipsiz Bataklık”, “Sahtekarlık”, “Buzdolabı”, “Kulübeler” ve “İmparatoriçe”.

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloğu Verileri İsimler: Kawakami, Hiromi, 1958– yazar. | Goossen, Ted, çevirmen.
Başlık: Mahallemden İnsanlar: Hikayeler / Hiromi Kawakami; Japoncadan çeviren: Ted Goossen.
Diğer başlıklar: Kono atari no hitotachi. İngilizce Açıklama: Soft Skull'un ilk baskısı. | New York: Soft Skull Press, 2021.
Tanımlayıcılar: LCCN 2021003875 | ISBN 9781593767112 (ciltsiz) | ISBN 9781593767129 (e-kitap)
Konular: LCSH: Kawakami, Hiromi, 1958– —İngilizceye Çeviriler. | Komşular—Kurgu. | LCGFT: Kısa öyküler.
Sınıflandırma: LCC PL855.A859 K6613 2021 | DDC 895.6/36—dc23
LC kaydı şu adreste mevcuttur : https://lccn.loc.gov/2021003875

Kapak tasarımı www.houseofthought.io tarafından yapılmıştır.
Kitap tasarımı Wah-Ming Chang tarafından yapılmıştır.

Soft Skull Press tarafından yayınlandı.
1140 Broadway, Süit 704
New York, NY 10001
www.softskull.com